

Vlăstarul

Mai | Nr. 2 | 2013 ■ 10 LEI

Seria VI

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

FONDATĂ ÎN 1923

ISSN 2065-4308

Sumar

Vlăstarul

Editorial: Vlăstarul azi...	p. 3
Colocviile Haretiana 2013	p.5
Proiect- Alianța Colegiilor Centenare	p.7
Ora de dirigenție cu... ANDI MOISESCU	p.9
Se-aud chitarele în Spiru!	p.13
Eurovision	p.15
Pun pariu pe talent	p.18
Excursie în Polonia- Auschwitz	p.20
Cronica de film: Poziția copilului	p.24
De vorba cu Vlad Ivanov	p.26
Cronica teatrală: Mic și-al dracu'	p.28
Interviu: MAIA MORGENSTERN	p.29
Debut literar: RĂZVAN AVĂDĂNEI	p.34
Eseu critic: Huliganii de Mircea Eliade	p.41
Centrul de Excelență în Matematică	p.42
Cu burta pe carte	p.48
Tatăl meu, MARIN MINCU	p.50
Despre fotografie: Diafragma	p.53
Știați că...	p.55
<i>Vlăstari merituoși</i>	p.58
Articol despre joc-The Lord of The Rings	p.60
Horoscop	p.62

Coordonatori:

DIRECTOR - prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU
DIRECTOR ADJUNCT - prof. PETRONIA DUMITRESCU
COORDONATOR DE PROIECTE
ȘI PROGRAME ȘCOLARE: prof. MARIANA COMĂNIȚĂ
REDACTOR ȘEF: prof. CORINA BUZOIANU
CONSULTANT: prof. CRISTINA MILITARU
Foto copertă: Corina Buzoianu

Art Director	IULIANA NEAGOIE
Art & Design	ANDREEA VELICU ALESIA RĂDULESCU TEODORA MUREȘAN
Brand Manager	IRINA UNGUREANU MĂDĂLINA NEGRU
Redactori	ALEX ȘTEFANESCU ANDREI DUMITRESCU TEODORA GHEȚEA ANDRA TEODOREANU RADU CUCU
Reporteri	BIANCA BĂDOI RAREȘ ANTEMIR
Foto reporteri	DRAGOȘ VOICU ALEXANDRA AGIU ANDREI TURCU
Colaboratori	PROF. ANGELA TURCULEȚ PROF. IOANA DUMITRU RĂZVAN AVĂDĂNEI ALEXANDRU CULCEA ALEXANDRU GOGOĂȘĂ JACQUELINE JANSEN VLADIMIR PEDA

FOTO: SXC.HU

VLĂSTARUL... AZI

| Editorial |

Text: prof. Corina Buzoianu

Revista **Vlăstarul** a cunoscut, de-a lungul timpului, mai multe transformări, în funcție de perioadele în care a apărut. Spun „perioade” deoarece apariția nu a fost una permanentă și constantă. De la înființarea ei în anul 1923 de către doctorul în Litere, prof. V.V. Haneș, și până la numerele actuale, au existat diferențe de viziune reflectate în conținut.

Formatul ultimelor numere relevă, în mod cert, o schimbare față de seria anterioară. Cum s-a ajuns aici?

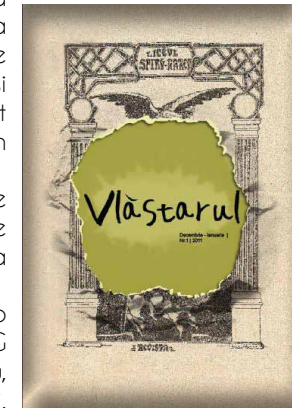
În vara lui 2011, un grup de cinci elevi din clasa a XII-a C (Iuliana Neagoie, Irina Ungureanu, Vlad Boerașu, Răzvan Avădănei, Carla Mihăiescu) s-a hotărât să re-lanseze în forță **Vlăstarul**, după aparițiile sporadice din ultimii ani. De la idee și până la materializarea ei, când există entuziasm și voința de a realiza ceva, a mai fost doar un pas. S-a ales un profesor coordonator (subsemnat), s-a stabilit o sală de redacție (sala 22), a început activitatea febrilă de colectare a materialelor și... în 12 decembrie 2011 apărea un nou **Vlăstar**.

Pe măsură ce timpul a trecut, echipa a primit în sânul ei tineri dornici de a se implica în activități precum: corectură, formularea unui set de întrebări pentru interviuri, cronică teatrală etc. Este vorba, în special, de elevi din clasa a IX-a F (actuala X F): Rareș Antemir și Bianca Bădoi (interviu), Teddy Ghețea și Andra

Teodoreanu (cronică teatrală), Alex Ștefănescu (eseu critic), Teo Mureșan (corectură), Mădălina Negru-PR. Nu pot trece cu vederea implicarea elevului Andrei Dumitrescu (clasa a IX-a E), care a contribuit, în cadrul fiecărui număr, cu articole interesante și pline de substanță.

La formarea unei viziuni cu privire la misiunea revistei au contribuit numerele din seriile de început (1924-1926 și 1929-1931), reintegrate patrimoniului cultural al CNSHB de către elevele Iuliana Neagoie și Irina Ungureanu. Aceleași eleve, la insistențele coordonatorului, au urmat procedura în vederea obținerii codului ISSN¹; tot lor le datorăm alegerea unui program de editare grafică. Deoarece trebuie să se pregătească temeinic pentru examenul de bacalaureat care se apropie, Iuliana și Irina au pre-dat ștafeta următoarelor eleve: Alesia Rădulescu, Andreea Velicu (clasa a IX-a E) și Teo Mureșan (clasa a X-a F).

De la un număr la altul, revista „a crescut” și, de anul acesta, conținutul a fost îmbunătățit atât cantitativ, cât și calitativ. Astfel, o rubrică despre științe exacte va fi nelipsită iar spațiul destinat creațiilor elevilor se va extinde, urmând însă îndemnul celor din comitetul de redacție din 1929: „noi vrem producție, dar nu producție de duzină, ci o producție aleasă. Scopul nostru este de a forma gustul literar”.²

¹ISSN (International Standard Serial Number) este, conform informațiilor oferite de Biblioteca Națională a României (www.bibnat.ro) „un cod ce permite identificarea unică, la nivel internațional, a titlului unei publicații seriale. Centrul Național ISSN a fost înființat în anul 1990, în cadrul Bibliotecii Naționale a României, în urma acordului încheiat între Guvernul României și Centrul Internațional ISSN (cu sediul la Paris)”.

²**Vlăstarul**, anul VI, nr.1, 1929, p.1

De asemenea, ne propunem să concretizăm îndemnul formulat de către V.V. Haneș, încă din 1924:

Nădăjduim că revista noastră va fi citită anul acesta de mai mulți elevi de la celelalte școli, că numărul colaboratorilor se va înmulți cu nume de elevi de la alte licee; că, în chipul acesta, se vor strânge rândurile între unii și alții, se va mări prietenia între ei. (Vlăstarul, anul II, nr. 1, 1924)

Un interes deosebit îl prezintă rubrica *Vlăstari meritoși*, al cărei scop e acela de a face cunoscut numele tuturor elevilor care, prin activitatea lor, au contribuit la formarea unei imagini active a CNSHB în comunitatea locală.

Elementul de noutate, în numărul de față, îl reprezintă rubrica *Debut literar*, în care vom prezenta, cum se cuvine, elevi care s-au remarcat printr-o activitate scriitoricească susținută și prin talent. Este posibil ca nu toate numerele viitoare să se bucure de acest privilegiu.

2013 marchează centenarul Colegiului Național „Spiru Haret” și nouăzeci de ani de la înființarea **Vlăstarului**. În asemenea circumstanțe, prof. Alexandru Constantinescu, directorul liceului și coordonator activ al colectivului redacțional, a formulat un obiectiv clar: revista să apară neîntrerupt cel puțin 10 ani, cu 4 numere/an, astfel: octombrie, 12 decembrie (Ziua Absolventului), 15 februarie (ziua de naștere a lui Spiru Haret-Colocviile Haretiene) și mai (Târgul educațional).

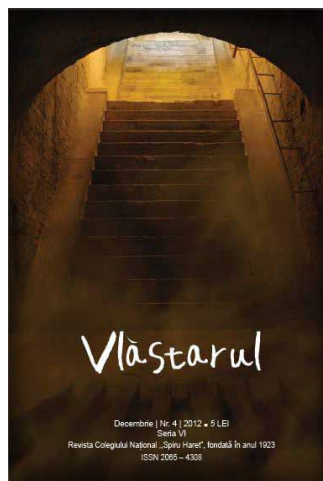
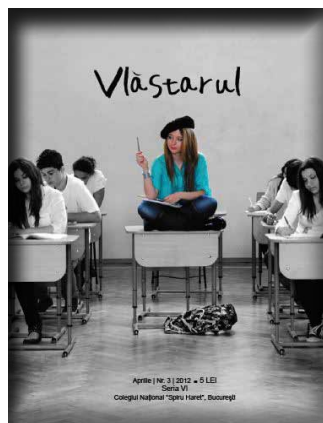
Misiunea (actuală) a **Vlăstarului** se înscrie, în linii mari, în continuarea celei formulate de înaintași („vom căuta să facem din revista noastră una atrăgătoare din toate punctele de vedere...”³) și prinde contur prin raportare la trei ținte strategice:

- publicarea creațiilor deosebite ale elevilor/profesorilor din CNSHB precum și ale celor din alte școli;
- oglindirea activității din școală, sub diverse aspecte (educativ, cultural, spiritual, managerial, administrativ etc.);
- contactul permanent și nemijlocit cu personalități și evenimente culturale ce pot constitui modele de urmat pentru elevii noștri.

Conchid prin a sublinia că, pentru a crește frumos și a ajunge o „revistă de mare însemnătate”, **Vlăstarul** are nevoie de sprijinul („moral și material”⁴) deopotrivă al elevilor și al dascălilor din CNSHB (aspect asupra căruia se insista încă din 1925).

Echipa de redacție mulțumește tuturor celor care au contribuit la bunul mers al revistei.

NOTA REDACȚIEI: Revista **Vlăstarul** nu este una școlărească, ci școlară, al cărei grup receptor include atât profesori și elevi, cât și oameni interesați de modul în care se desfășoară activitatea educativă într-o școală de tradiție. Materialele din portofoliul revistei nepublicate acum vor apărea în numărul următor.

Colocviile Haretiana

Alternative și atitudini educaționale
- februarie 2013 -

Ediție jubiliară, a XX-a, închinată centenarului
inaugurării așezământului școlar „Spiru Haret”

Text: Jacqueline Jansen, clasa a IX-a E
Foto: Andrei Turcu, clasa a IX-a A

În ziua de 15 februarie 2013, a avut loc un eveniment cu tradiție în liceul nostru: **Colocviile Haretiana**. Ca în fiecare an, atmosfera de sărbătoare a cuprins toată suflarea din CNSHB. Dis-de-dimineață- agitație și forfotă în așteptarea invitațiilor... se fac ultimele pregătiri și... totul începe!

Un eveniment deosebit, continuare a unei inițiative de anul trecut a domnilor Alexandru Constantinescu și Adrian Pascu (actualul, respectiv fostul director al CNSHB), îl reprezintă valorificarea fondului de carte veche într-o expoziție. Fiecare invitat a fost întâmpinat de domnul director, care a oferit detalii cu privire la exemplarele din fondul de carte rară al CNSHB.

Între orele 08:30-10:30, s-a desfășurat prima activitate (aria curriculară *matematică și științe*), în Sala Noica: un concurs interdisciplinar de *științe aplicate*, urmat de un chestionar vizând următoarele domenii: matematică, fizică, biologie, chimie, dar și de un quiz despre Spiru Haret, la care au participat elevi din clasele a IX-a A și a X-a A.

La orele 10:00, în sala de sport, elevii au fost implicați în activități desfășurate succesiv: creație plastică-colaj creativ, concertul trupei Colegiului Național „Spiru Haret”- *Five o’Clock* (sub coordonarea doamnei profesor Mariana Comăniță), precum și un meci demonstrativ de baschet, susținut de echipa reprezentativă a școlii.

La ora 10:30, am fost onorați de prezența fostului director al liceului, domnul Adrian Pascu, la această întâlnire participând elevii claselor a IX-a H, a XI-a D și a XII-a H, sub coordonarea domnilor profesori de istorie și de științe sociale.

Sosește momentul mult așteptat: întâlnirea

cu istoricul și criticul literar DAN C. MIHĂILESCU, pe care l-am surprins în mod plăcut cu melodiile trupei de chitariști. A fost lansat un nou număr al revistei **Vlăstarul** iar momentul artistic *Dialog intercultural-momente sinestezice* a surprins prin originalitate și prin sensibilitatea interpretării (elevii au recitat versuri din poezii semnate de N. Stănescu, R.M.Rilke, A. Rimbaud, Ch. Baudelaire, W. Shakespeare, în limbile engleză, franceză, germană și română).

A urmat o dezbatere pe tema: *Avem noi astăzi dorința și voința de a cuceri moștenirea lui Spiru Haret?*, invitați de onoare fiind domni: CONSTANTIN SCHIFIRNEȚ (profesor universitar la Facultatea de Comunicare și Relații Publice, SNSPA), GABRIEL LEAHU (Secretar General în M.E.N.),

³Vlăstarul, anul VI, nr.1-2, 1929-1930, p.1

⁴Idem

CONSTANTIN TRĂISTARU (Inspector General, ISMB), IOANA ARINIȘ (inspector coordonator, ISMB), ADRIAN PASCU (fost director al CNSHB), NOROCICA COJESCU (profesor de istorie, director la școala Centrală), ION MOLDOVEANU (fost profesor de limba și literatura română). S-a discutat despre reformele în învățământ ale lui Spiru Haret în contextul actual, domnul Constantin Trăistaru subliniind că *reformele lui Spiru Haret, în acel moment, au avut o altă conjunctură istorică(...), iar societatea a avut maturitatea și răbdarea să aștepte implementarea(...)* Nu este vorba despre conținutul reformei în sine, ci despre modalitatea de percepție a acesteia de către cetățeni.

Apoi, începând cu orele 13:00 (sala 13) și 15:00 (laboratoarele de informatică 3 și 4), elevi din clasele a V-a, a VI-a, a VII-a, a VIII-a, a IX-a B, E, a X-a B, D și a XI-a B, sub supravegherea domnilor profesori de informatică și de educație tehnologică, au participat la un concurs cu tema: *Spiru Haret - personalitate marcantă a învățământului românesc*. De asemenea, s-a organizat o expoziție de postere cu tema *Spiru Haret CNSHB*, s-a prezentat macheta liceului și s-a discutat pe marginea unor filme și prezentări în format electronic despre personalitatea lui Spiru Haret și despre Colegiul Național „Spiru Haret”.

În jurul orei 17:00, a avut loc lansarea cărții *De ce ne certăm noi, măi tată?*, coordonator fiind doamna profesoară Codruța Missbach, acțiune la care elevii au participat cu entuziasm.

Colocviile Haretiana reprezintă un omagiu în cinstea patronului spiritual al liceului nostru, dar și al învățământului românesc, Spiru Haret, constituind un prilej de reflecție și de educare a elevilor în spiritul mândriei apartenenței la o școală de tradiție.

Proiectul SENS - Cănaclu și Revista literară a elevilor din colegiile centenare

Text: Teodora Radu, clasa a IX-a D

Proiectul SENS - Cănaclu și Revista literară a elevilor din colegiile centenare, desfășurat în cadrul ACC (Alianța Colegiilor Centenare), București, a fost lansat la începutul lunii martie a acestui an, la Colegiul Național „Sfântul Sava”. Prin activitățile proiectate, deja în desfășurare, proiectul și-a propus: crearea unui cadru de afirmare a elevilor talentați din colegiile centenare, și nu numai, interesați de creația artistică, de fenomenul literar/cultural în ansamblu, dar și de dezvoltare individuală; stimularea lor prin publicarea creațiilor și participarea la concursuri organizate de MECTS; crearea unui sentiment de comunitate, prin afirmarea conștiinței apartenenței la ACC, identificarea unui spirit de generație; cunoașterea și relaționarea în cadrul grupului, dezvoltarea capacității de inițiativă și a conștiinței de sine.

În acest sens, menționăm participarea elevilor și a profesorilor la o întâlnire-eveniment, organizată la Colegiul Național „Sfântul Sava”, în data de 15 martie 2013, în cadrul căreia Alianța Colegiilor Centenare a acordat Premiul Lykeion pe 2012 profesorului **Eugen Simion**. Aflat la a patra ediție, de Premiul Lykeion au

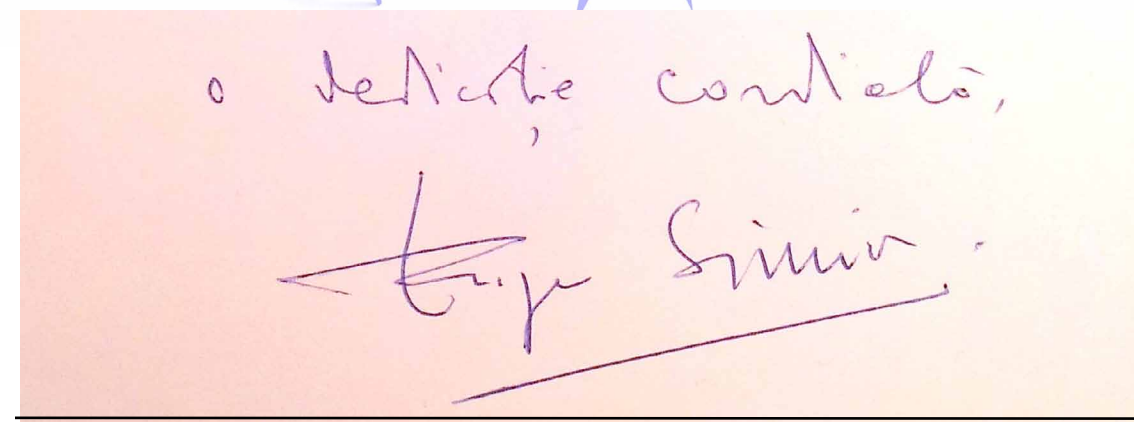
mai beneficiat personalități precum: Solomon Marcus, Mircea Malița sau Nicolae Manolescu.

Mai mult, printre finalitățile ambițioase ale proiectului se numără și redactarea a două numere de revistă (16 pagini) în cursul unui an școlar, cu apariții în lunile februarie și mai sau realizarea unui volum anual cu cele mai importante creații - o selecție a lucrărilor din toate colegiile și liceele membre ale Alianței Colegiilor Centenare (50 la număr).

Coordonatorii proiectului sunt: prof. Adrian Costache din partea ACC, prof. Angela Turculeț - Colegiul Național „Spiru Haret”, prof. Matei Codruța - S.S.C.N.Kretzulescu, Brândușa Dragomir - Colegiul Național „Mihai Viteazul”.

Activitatea în cadrul proiectului se desfășoară sub forma unor întâlniri de lectură, organizate bilunar în cadrul colegiilor partenere: 16 martie - S.S.C.N.Kretzulescu și 30 martie - Colegiul Național „Spiru Haret”. Următoarea întâlnire va avea loc la Colegiul Național „Mihai Viteazul”, în data de 13 aprilie.

Elevii implicați în proiect sunt: Șuteu Laura Nicole - clasa a IX-a H, Radu Teodora - clasa a IX-a D, Gogoșă Alexandru - clasa a IX-a D, Vișoiu Irina și Zorzolul Iulia - clasa a IX-a H.

Centenarul

Amurg de zece decenii înmugurind de-a lungul vremii
Caractere indispensabile societății și genii,
Divizii de indivizi desprinși dintr-un divizionar
De Basarab, transmitând tradiția și știința an de an

Martiri revoltați: Licu, Oprea, Parcanschi, Frumușanu
Prelucrând generații fără așchii păstrând clarul
Prețuind lumina ca minerii pe timpul „industrialului”
S-alungăm năpasta pe ceața aceasta luminând ca farul

Într-o mare confuzie în care am fost incluși
Fără voce
Tu răsfosiește, gândește și primește ca retuș
Ai nevoie
De eliberatori de gând prin cuvânt precum
Victor Haneș, Ioana Popa
Generator de revoluționari noi ca
Eliade, Moisi, Noica

Istoria prezintă slova; decizi dacă asculti absent
Căci de la Ștefan Nanul și până în prezent
Un lăcaș de cult și spirit purtând numele Haret
În lipsă de frică, mândrie o informație corectă nu aduce vreun regret

Poate graba clepsidrei
Informația am preluat-o și prelucrat-o îndată
Iar dacă am omis aspecte, iartă.
Am prezentat-o nu să aduc fălire sau redundanță
Ci rezonanță aspectelor omise în prefață

Iată...
Muguri de vlăstar înflorind per centenar retrospectiv
Legendar continuu clădindu-se transmis discursiv
Stil spirist concordist constrânge-n conștiință măsuri
Pentru puțini ce au simțit acești „termeni seculari puri”.

Alexandru Culcea, clasa a X-a B

ORA DE DIRIGENȚIE CU...

ANDI MOISESCU

„MI-AM URMAT ÎNTOTDEAUNA
ÎNTUIȚIA, INDIFERENT DE CE AU
SPUS CEI DIN JURUL MEU “

Text: Jaqueline Jansen, clasa a IX-a E
Coordonator și foto: prof. Corina Buzoianu

Întrebările au fost adresate de elevii: Andrei
Dumitrescu, Alesia Rădulescu, Ștefan Ciucă,
Andreea Velicu (clasa a IX-a E), Teodora Anghel
și Bianca Bădoi (clasa a X-a F)

În tradiția întâlnirilor programate de elevii
CNSHB cu diverse personalități, în luna martie am
avut bucuria să îl cunoaștem pe realizatorul de
televiziune Andi Moiescu.

Cum a început totul? Mă gândeam...
marți avem dirigenție: ca de obicei, analiza muncii
(absențe, note...), discuții, planuri. Ce-ar fi dacă ora
de dirigenție ar fi altfel? Dar cum altfel? Ce s-ar
putea schimba? Și atunci mi-a venit o idee: să-l
invităm pe Andi Moiescu și să îl întrebăm una, alta
despre: cum a fost în liceu, cum a ajuns în showbiz,
ce părere are despre șansele adolescenților de a
reuși în viață...de astea.

De la gând la faptă a mai fost un pas.
Andi a acceptat o întâlnire cu elevii clasei a
IX-a E. Însă, cum în liceu nu poți respira fără să
se afle, nu a trecut mult și colegi din alte clase
au anunțat că vor fi prezenți. Sala de clasă ar fi
fost neîncăpătoare așa că, în după-amiaza cu
pricina, lumea era în fierbere: pregătește repor-
tofonul, vezi dacă există memorie suficientă pe
card în aparatul foto, rezervă Sala Noica, anunță
echipa de la revistă, formulează întrebări, aleargă
de colo-colo când... cineva anunță: „Ajunge în 5
minutel”

L-am așteptat cu mare interes, cu mari
emoții, înșirați la geam ca niște motani curioși,
pândindu-i intrarea în liceu. Eram cu toții dor-
nici să aflăm cât mai multe aspecte din viața lui.
Odată intrat în Sala Noica, emoțiile ne-au copleșit
și sentimentele de bucurie s-au manifestat zgomot-
tos. În fața noastră aveam un om extrem de socia-

bil, foarte simpatic și cu mult umor.

Era îmbrăcat cât se poate de tineresc, cu
jeans și teniși roșii. Întrebările au început să curgă
și am avut surpriza să descoperim câteva aspecte
necunoscute nouă până atunci: profesia lui de
baza este cea de matematician, cântă remarcabil
de bine la chitară și, în studenție, a distribuit ziare.

Evident că toate întrebările noastre au
constituit platforma unei adevărate lecții de co-
municare, Andi reușind să captiveze întreaga
audiență. „Ora de dirigenție” a trecut mult prea
repede și iată-ne ajunși la momentul de autografe
și fotografii, de mulțumiri și de rămas bun.

Andi a fost și el încântat de noi, a promis
să revină la Spiru și ne-a îndemnat să învățăm te-
meinic, astfel încât să devenim și noi modele pentru
generații următoare.

Iată o parte din dialogul Andi Moiescu-
elevii din CNSHB:

Elev: Ce liceu ai terminat?

Andi Moiescu: Am terminat liceul de informatică, pe
atunci MFI, și cred că astăzi se numește Colegiul
Național de Informatică „Tudor Vianu”. Pe atunci, când
cineva mă întreba la ce liceu sunt, îi răspundeam:
„MFI”.

Era vizavi de cărciuma Ovidiu - era cel mai bun reper. De fapt, era un liceu poziționat strategic, între două mari cărciumi: Ovidiu și Doina. Era o tentație mare, așa se verificau elevii. Dacă rezistau până într-a XII-a, era clar că aveau șanse să reziste și în continuare.

E: Ai rezistat tentației până într-a XII-a?

A.M.: În Ovidiu nu am intrat niciodată. În mintea mea a rămas ca o cameră a surprizelor. În clasa a XI-a, vă mărturisesc sincer că am intrat pentru prima dată în Doina. În clasa a XII-a... îmi amintesc că am ținut o serbare în sala de festivități a liceului, unde am invitat toți profesorii și i-am încântat cu un mic spectacol. La sfârșit, spre surprinderea mea, directorul liceului de pe acea vreme s-a ridicat și ne-a pus 100 de lei, declanșând o reacție în lanț: la sfârșit ne-am catadicsit cu o căciulă plină de bani. Drept urmare, ne-am invitat toată clasa la o bere pe terasa Doinei, cum era pe vremea noastră. De acolo am plecat în Herăstrău, unde s-a iscat un pariu între colegul meu de bancă, Cristi Bourzeanu, și noi, ceilalți, acesta afirmând că se aruncă în fântânile de la Charles De Gaulle pentru suma de 50 de lei. Am pus noi mâna de la mână și, bineînțeles, dementul a sărit. S-a lovit căzând pe burtă, dar nu mai conta. Câștigase pariul!!!

E: Știu că în clasa a XI-a ai vândut ziare în stația de metrou Piața Romană și, cu banii strânși, te-ai dus la mare. Cum a fost această experiență?

A.M.: Da. În acea perioadă a anului se făceau planuri de mers la mare, iar ai mei m-au anunțat

că nu mă pot susține financiar de data asta. Aceeași problemă o avea și Cristi așa că am tot încercat să inventăm șmecherii pentru a strânge bani: am confecționat espadrile, dar munca era mult prea obositoare și profitul mult prea mic, așa că ne-am hotărât să vindem ziare, fiind perioada de după Revoluție, când acest produs era căutat. Cristi cunoștea pe cineva la tipografia „Universul”. Aveam două variante: puteam lua ziarul în aceea zi, lăsând buletinul drept garanție, și le plăteam la sfârșit, sau le puteam plăti dinainte, profitul fiind de trei ori mai mare. Am împumutat amândoi bani și am luat fiecare câte 1500 de exemplare. Ne-am dus în pasajul dintre stațiile de metrou de la Unirii, gândindu-ne că multă lume trece pe acolo, însă nu ne-a trecut prin minte că dimineața lumea este foarte grăbită și nu are timp să cumpere ziare. Indiferent unde ne mutam în acea zonă, nu am putut vinde nici măcar un ziar. Așa că am luat-o pe jos până la Piața Romană, așezându-ne la Coloane, lângă alți vânzători de ziare. Nici aici nu am avut succes până când nu am atribuit un titlu atractiv unui articol în care era menționat ceva despre un posibil cutremur în România. Cu această știre am reușit să vând toate ziarul.

E: Cum ți-a venit ideea să demarezi proiectul Apropos TV?

A.M.: Tot dintr-o nevoie. Realizam *Marca înregistrată*, care era o emisiune strict despre lumea publicității. N-am reușit, din păcate, să fac audiențe foarte mari cu emisiunea aceasta, pentru că nici publicul nu era, la vremea aceea, foarte dornic să audă

povești despre publicitate. Așa că am fost nevoit să aduc ceva nou dar, în același timp, să păstrez ideea emisiunii. Așa a luat naștere Apropos TV.

E: Îți crezi singur tricourile pe care le porți în emisiunea Apropos TV?

A.M.: Da. În principiu, lucrăm în sistemul brainstorming, adică: atunci când avem ședința de sumar, ne dăm temă de gândire pentru mesajul tricoului, urmărind ceea ce este important în acea săptămână. Împreună cu Dragoș Vasile, colegul meu de emisiune, încercăm să inventăm mesajele. Uneori îmi ies mie, alteori lui, dar de cele mai multe ori ne completăm reciproc.

E: Care sunt criteriile în funcție de care juriul de la Români au talent, permite accesul în etapa următoare?

A.M.: Criteriul e unul singur și se numește subiectivitate. Ideea este că formatul emisiunii este de a pune la masa juriului 3 personalități foarte diferite și se speră că, astfel, se poate obține obiectivitatea dorită. Rolul emisiunii nu este de a da verdicte, ci de a crea spectacol și de a aduna audiență.

E: Consideri că talentul mai are vreo șansă în fața kitsch-ului?

A.M.: Cred foarte mult că talentul, în cele din urmă, are șanse.

E: Din punctul tău de vedere, ce calități ar trebui să aibă un realizator de televiziune?

A.M.: Nu trebuie să fi terminat o facultate anume. Realizatorul e creierul emisiunii, trebuie să aibă capacitatea de a-și imagina produsul final. Ar trebui să aibă viziune, să știe cum va arăta totul. Pur și simplu este nevoie să cunoască în detaliu meseria asta complexă numită televiziune.

E: Cum te simți atunci când un concurent fără talent, refuzat în sezonul precedent, revine?

A.M.: Serenity now! Aceasta este modul cel mai eficient de a face față acestor momente. Unii dintre ei vin pentru că nu realizează că nu au nicio șansă, alții vin pentru că, până la urmă, speranța moare ultima iar unii dintre ei vin să se distreze. Noi sperăm ca, măcar ocl moment, să se transforme într-unul haios, motiv pentru care suntem dispuși să tolerăm foarte mult.

E: Dacă ai putea să le dai un sfat elevilor, care ar fi acela?

A.M.: Să vă spun sincer, eu nu am iubit niciodată sfaturile. Nici eu nu le-am prea acceptat, am preferat să fac după cum consider eu. Dar dacă voi vreți

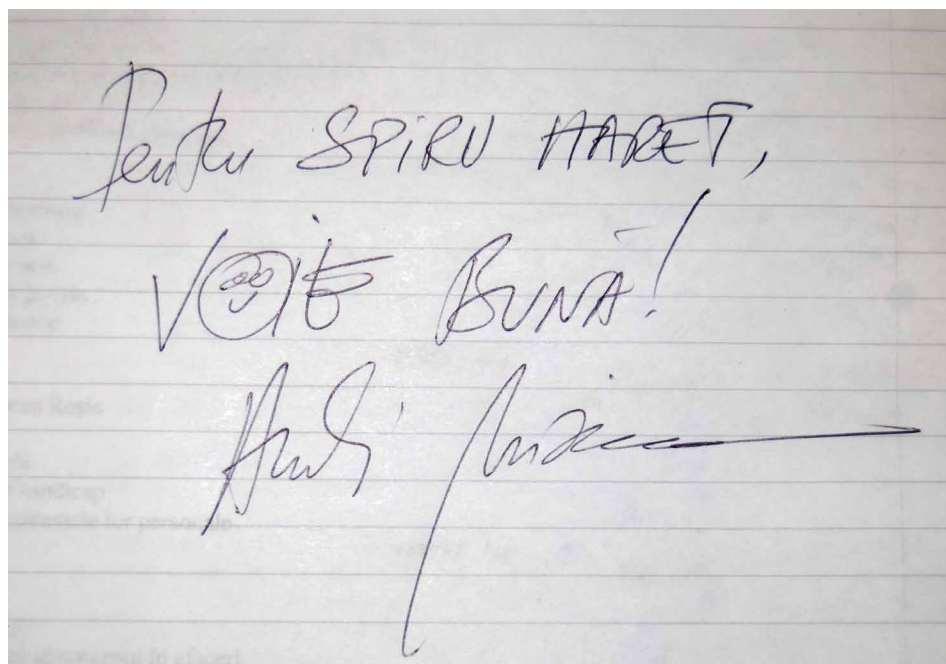

un sfat neapărat, v-aș sublinia aspectele cărora le datorez cășigul în viață de până acum. Unul dintre ele, foarte important, este că mi-am urmat întotdeauna intuiția, indiferent de ce au spus cei din jurul meu, de ce a fost scris în cărți, sau de ce spune vreo lege nescrisă. Un alt lucru de pe urma căruia am câștigat foarte mult a fost atunci când am realizat că dacă îți dorești ceva cu adevărat, nu trebuie să-l ceri, ci să încerci să-l câștigi.

E: Ești o persoană plină de umor. Consideri că acesta este un talent?

A.M.: Habar n-am dacă este un talent sau nu. E important dacă e un talent? Poate e un defect, dar să ai simțul umorului cred că este un mare câștig în viață. Asta o să vă ajute mult să treceți peste obstacole și veți putea întoarce problema în avantajul vostru.

NOTA REDACȚIEI: mulțumim elevei Jacqueline Jansen din clasa a IX-a E pentru oportunitatea oferită elevilor din CNSHB de a discuta cu o personalitate apreciată din media actuală.

SE-AUD CHITARELE... ÎN SPIRU

Text: Radu Cucu, clasa a X-a B și prof. Corina Buzoianu
Foto: Teodora Ghețea, clasa a X-a F și prof. Mariana Comăniță

În CNSHB, în ultimul an, numărul chitariștilor a crescut semnificativ. Unii dintre ei și-au găsit locul în formația **Five O'Clock**, a cărei activitate e coordonată de doamna profesoară Mariana Comăniță. Însă, aproximativ săptămânal, un grup tare hotărât se întrunește seara, după ore, doar din dorința de a cânta la chitară.

Înainte de toate, despre formația liceului, **Five O'Clock**, ar fi multe de spus. S-a format în timp, fiind rodul muncii a mai multor generații de elevi, iar denumirea datează din 2010. Membrii ei se implică în toate activitățile extrașcolare. Este vorba despre: Paul Iorga - tobe, Sutaru Cristian - voce, Marzavan Iani - chitară, Ponea Călin - chitară, Subțirică Andrei - chitară și Bosnyak Andrei - bass. Repetițiile se desfășoară aproximativ de două ori pe săptămână, inclusiv în weekend, într-un spațiu special amenajat de director. Repertoriul include compoziții proprii, prestația lor fiind apreciată prin premiile obținute

- Premiul de popularitate la Festivalul de Artă pentru Tineri „Florian Pittiș” (mai, 2011);
- Premiul pentru cea mai bună interpretare a unei piese din repertoriul lui Florian Pittiș la Festivalul de Artă pentru Tineri „Florian Pittiș”(mai, 2012);
- Premiul I la Concursul de interpretare muzicală organizat de ISMB (mai, 2011 și 2012);
- Premiul „Best Song” pentru cea mai bună compoziție proprie, în cadrul competiției „Battle of the Bands” organizat de Mark Twain International School (iunie, 2012);
- Premiul I la faza pe sector a Festivalului „Toamna Baladelor” (octombrie 2011 și 2012) și au participat la faza națională.

Despre activitatea altor chitariști din clasele: a IX-a A, a IX-a E, a X-a B, a X-a F („cântecacii”, cum își spun ei), vorbește **Radu Cucu**, din clasa a X-a B:

„Este o zi obișnuită de miercuri. De cum se termină ultima oră, țâșnesc pe ușă ca de obicei, dar de data asta nu ieșirea din liceu este destinația, ci sala 6, unde se adună chitariștii. Cel puțin o parte din ei. În spatele clasei, cei mai experimentați cântă ceva ce sună a *Guns'n Roses*. În față, începătorii discută despre ce au mai învățat.

Salut și se aud vreo două mormăieli nedefinite. Mă așez confortabil, scot chitara din husă

și întreb novicii dacă vrea vreunul să îi acordez chitara. Se face coadă ca la covrigi. Termin la fix, căci pe ușă intră, grăbită ca de obicei, omniprezenta Corina Buzoianu, profesorul care coordonează această activitate, și strigă:

- Sunt acordate chitarele?

Spun că da. Nu înțeleg de ce întrebă de fiecare dată, credeam că s-a obișnuit.

- Hai să facem un *Lady in Black*.

Se aude intro-ul inventat de unul dintre „maestri”; sună ca o melodie de la Metallica, dar e O.K. Profă ne face semn să începem, nu sunt atent- mă uitam la un perete. Intru mai târziu pe armonie dar e bine, ne sincronizăm din obișnuință.

Încet, încet, fiecare chitarist se alătură, sunetul devine din ce în ce mai intens, fiecare intră în transa indusă de ritmul muzicii. Mă imaginez pe o scenă uriașă, cântând la chitara mea electrică vișinie pe care o posed doar în vise. Încep versurile, se termină visul, mă alătur vocalistelor. Mai cântăm vreo trei melodii și profă se scuză, ca de obicei: se grăbește să ajungă pe undeva. O parte din noi mai rămânem. Stăm până suntem izgoniți de un gardian.

Pe drum spre metrou, rădem, ne facem planuri, ne dăm sfaturi, mai rădem un pic. Când am intrat în acest proiect tot ce speram era o nouă experiență. Am descoperit însă persoane noi, unice, de care m-am atașat iremediabil.

În final, mă bucur că am reușit să învăț și altceva în Spiru, în afara de binomul lui Newton, sindroamele Alzheimer-ului și transcendența goală a lui Hugo Friedrich.

!cântecaci- oameni care cântă la chitară doar din plăcere, fără a avea pretenția perfecțiunii acustice sau interpretative (sursa: folclorul liceului)

Uite cum a mai trecut un an și ne aflăm în apropierea Eurovisionului 2013. Cei de la TVR au început preselecțiile pentru a vedea cine va reprezenta România la Malmö, Suedia. Cu inima în dinși, îmi procur o legitimație de presă și intru în „templul” artiștilor. Agitație, legitimații cu staff, presă, artiști, „unde e sala de machiaj?”, „când repetăm?”, „hai la o țigară cât se aranjează tobele!”, „camera 1 nu merge”, „unde e ăla cu cafeaua mea?”, „microfonul e pornit”, ON AIR... așa auș putea descrie ce se petrece în spatele televizorului. Un lucru în echipă vital, esențial de care, spre surprinderea mea, TVR-ul nu duce deloc lipsă. Au existat fel și fel de artiști: cei prietenoși, care împart bucuroși același tutun: *Electric Fence*, *Renne Santana*, *Freestay*, *Tudor Turcu*, *Brigitta&Mihai*; apoi cei care se închid în cabinetele lor pentru cine știe ce motiv: *Cezar Ouat*, *Narics Iustin* și, bineînțeles, cei care sunt mult prea pretențioși, prea „celebri” pentru a împărși același aer cu... cum spuneau ei? - „amatori ai muzicii”, din care fac parte, cu o imaculată prezență, Luminița Anghel („Nu dau interviuri la revistele de liceu”), Casa Presei, *Anthony* și *Liviu Mititelu* (fără muștar).

În orice caz, experiența de a fi pe platu de filmare, mai precis camera verde, a fost minunată până ce, indignat, am fost martor la ceea ce, în România, este la ordinea zilei: după nici 5 minute de la START VOT, *Casa Presei* conducea cu 3007 voturi, în timp ce restul trupelor ajungea la 200-300. Și m-am întrebat: cine ar vota *Casa Presei* într-un număr așa de mare? Din câte știu eu, doar cei de vârstă a patra se uită la emisiunile prezentate de Robert Turcescu, solistul trupei,

și marea majoritate nu știe cum să folosească un telefon mobil.

La sfârșitul primei finale, rezultatele erau așa:

1. LUMINIȚA ANGHEL
2. CASA PRESEI
3. ELECTRIC FENCE
4. TUDOR TURCU
5. CEZAR
6. FREESTYLE

EUROVISION 2013, CĂȘTIGĂTORI SEMIFINALA II: OVIDIU ANTON, MIKE feat. RENEE SANTANA, ELENA CĂRȘTEA, NARCIS IUSTIN IANĂU, ANDREI LEONTE, CRISTIAN PRĂJESCU.

Din punctul meu de vedere, *Electric Fence*, *Renne Santana*, *Freestay* și *Tudor Turcu* meritau să ne reprezinte în Suedia. Bineînțeles că nu a fost așa pentru că, în timp ce urmăream finala Eurovision, am aflat că un membru al juriului a fost introdus în ultimul moment, membru care îl cunoștea pe Cezar

| Muzica |

Ouatu foarte bine, membru care a dat punctaj zero Luminiței Anghel, 5 puncte pentru *Electric Fence* și maxim lui Cezar, care nu ar fi ajuns să ne reprezinte fără ajutorul acestuia. DA! Domnul Ouatu ne va reprezenta la Malmö, Suedia.

Așa că, lasând grijile despre dreptate-care nu dau rod pe pământul din România- vă prezint câteva întrebări pe care mi-am permis să le adresez participanților...

R.A.: Care este prima impresie pe care v-a lăsat-o Eurovisionul?

•*Tudor Turcu*: Prima impresie, după ce am ieșit de pe scenă, pentru că înainte am avut emoții foarte mari... am sărit în sus ca un copil de cinci ani.

•*Brigitta&Mihai*: Sincer, aș fi vrut să fiu mai relaxată, per ansamblu cred că a fost ok, a trecut foarte, foarte repede. M-am concentrat destul de mult, am încercat să duc până la capăt, nu fără curaj.

•*Mosquito*: Foarte frumos, toți ne-am distrat, mai puțin la repetiții, pentru că m-am trezit la 10 dimineața... nu sunt om la ora aia!

R.A.: Îmi puteți spune ce reprezintă melodia pe care ați interpretat-o?

•*Electric Fence*: E o melodie veselă și ironică, în același timp, despre un personaj pe care toți îl iubim, dar nu-l putem suferi. Mesajul ar fi: zâmbește și nu mai fi îndârjit... Emilia va continua să existe oricum!

•*Tudor Turcu*: Este strâns legată de sufletul omului, de acel moment în care îți vine să strigi de disperare, momentul când vrei să cazi din avion fără să dai vina pe cineva.

•*Freestay*: Piesa a luat naștere acum un an, pentru că voiam să o înscrim la Eurovision, dar am ratat perioada de înscriere. A fost o chestie spontană, ea reprezintă partea negativă a omului, în conflict cu cea pozitivă.

•*Cezar Ouatu*: Nestăvilirea omului, dorința de a se rupe de monotonie.

R.A.: Ce le transmiteți colegilor mei din Spiru Haret?

•*Electric Fence*: Avem soluția perfectă pentru a vă proteja de minciunile, prostia și lăcomia societății... „Gard Electric”!

•*Tudor Turcu*: Dragii mei, dacă nu ați ascultat rock până acum, apucați-vă, fiți relaxați când luați o decizie și aveți încredere în voi, să nu-i ascultați pe cei înfumurați, care vor să vă transforme în clonele lor.

•*Casa Presei*: Voi fi bucuros să știu că vor îndrăzni să-ți urmeze întradevăr o pasiune, indiferent de meseria pe care o vor alege.

•*Freestay*: Să ne voteze în finală, pentru că sunt foarte încrezător că vom ajunge până acolo.

•*Brigitta&Mihai*: Să asculte muzică bună, să sper în visurile lor. Să pape tot. :)

•*Mosquito*: Ce coincidența... și eu sunt la Spiru, ce pot să spun? Urmați-vă drumul, oricare ar fi acela și indiferent de cei care spun că nu e corect. Nu vă lăsați influențați.

•*Renee Santana*: I hope you like our song. Vote us and we'll keep in touch!

•*Tammy*: Mi-e drag liceul vostru, vin destul de des pe la voi și, chiar dacă nu am făcut acolo liceul, mă simt ca acasă mergând prin el.

R.A.: Ce v-a determinat să participați la Eurovision?

•*Electric Fence*: Anul trecut ne-am convins că Eurovisionul nu este o societate închisă, așa cum ne părea nouă, am trimis o piesă mai mult la plezneală și aproape am câștigat. Anul acesta am vrut să câștigăm, să ne convingem și să rămânem cu impresia că Eurovisionul e o competiție corectă.

•*Casa Presei*: Avem chef să facem lucruri neobișnuite, e bine să ieși uneori din rutină, să hrănești și sufletul, nu doar stomacul.

•*Cezar Ouatu*: Eu sunt din Ploiești și m-am reîntors pentru acest concurs pentru a reprezenta și România, nu doar Italia.

•*Renee Santana*: I was invited by Mihai Al-

xandru, a.k.a. Al Mike, it was a surprise and I was very happy. Anyway, if I do this, I will probably meet my uncle, because is very hard to find him with all his concerts. So, maybe, if I'll become somehow known I'll have the chance to knock on his door and say : "Hey I'm your niece and I want to work together!"

•*Narcis Iustin*: Am zis că e o oportunitate foarte mare, plus că îl consider un cadou fanilor mei de ziua mea.

R.A.: Ce trupă ați alege să ne reprezinte dacă ați fi în juriu?

•*Renee Santana*: Well, I'll probably choose *Electric Fence*.

•*Cezar Ouatu*: Doamna Luminița Anghel, pe care o respect din tot sufletul.

•*Freestay*: Tot noi!(râde)... Nu, ăsta e narcisim pur... Păi, în mod sigur, nu Casa Presei, sper să nu mă audă. Probabil aș alege Tudor Turcu.

•*Tudor Turcu*: Mi-a plăcut foarte mult ideea celor de la *Electric Fence*.

•*Narcis Iustin*: În opinia mea, Elena Cârstea ar merita să meargă mai departe.

•*9 Gardens*: Renee Santana.

Text și foto: Rareș Antemir, clasa a X-a F

Pun pariu pe T★LENT

SEMIFINALA A 2-A

BASARAB - SPIRU - EMINESCU

Din luna noiembrie, după șaisprezece preselecții, proiectul inițiat de *Asociația Profesioniștilor din Mass-Media* a luat amploare, iar în data de 12 martie 2013 a avut loc, în sala de festivități a Colegiului Național „Matei Basarab”, cea de-a doua semifinală a concursului **Pun pariu pe talent** (deși este la prima ediție, peste 2000 de elevi din majoritatea liceelor Bucureștiului și-au anunțat participarea).

Pe scenă au urcat, în deschiderea festivității, cei din trupa liceului, *Five o'Clock*, cântând o versiune rock a melodiei „Let's Get It Started” a celor de la *The Black Eyed Peas*. A urmat apoi prestația celor mai talentați elevi din Spiru, Eminescu și Basarab, în fața galeriilor formate din peste două sute de colegi entuziaști. De asemenea, juriul, format din Manuel Dinculescu (Radio 21), Zozo (owner *Lions Beat*, ex-Lucky Man Project), Gabi Inoan, Anca Maco și un membru al echipei PPT, Gabriela Popescu, era atent la toate manifestările artistice ale participanților.

Colegiul Național „Spiru Haret” a fost reprezentat de: Popescu Cristiana, Anghel Marina, Rotaru Andra, care au interpretat vocal diverse melodii. Mai apoi, Mihai Nasui a interpretat la chitară „What Lies Beneath” a lui Andy James. Nici Gabi Niculescu nu s-a lăsat mai prejos, aducând pe scenă „Crazy Train” a lui Ozzy Osbourne, cu ajutorul chitarei lui electrice, pe care a scris mare: „SPIRU”.

Cei din Eminescu și-au susținut, în această semifinală, colegii din trupa de teatru PPTShow, iar Andrei Dușu din Basarab a surprins prin „interpretarea de cabaret” (după cum a caracterizat prestația sa un membru din juriu).

Momentul anunțării semifinaliștilor nu a fost lipsit de surprize: Gabi a fost desemnat câștigător, din partea CNSHB. Dar, la final, ca dovadă a prieteniei, Gabi a anunțat că vrea să cânte mai departe alături de Mihai. Astfel, finaliștii din liceul nostru sunt chitariștii Gabi și Mihai.

Informații despre următoarea etapă a concursului *Pun pariu pe talent* au apărut în ziarul **Evenimentul de sâmbătă** (nr.6780 din 20 aprilie 2013, p.11). Ce credeți? Gabi și Mihai fac parte din cei 17 liceeni admiși în finala competiției!!!

Le urăm mult succes în continuare !!!

Text: Chetea Teodora Maria, clasa a X-a F
Foto: Dragoș Voicu, clasa a XI-a E

Mai | Văstarul 18

HAGIA ANASTASIA

Text și foto: Andrei Dumitrescu, clasa a IX-a E

Deasupra străvechiului Ierusalim, de multe veacuri, se înalță grandiosul dom al Bisericii Sfântului Mormânt. Nobila catedrală a fost ridicată pentru prima dată la începutul secolului al IV-lea, din porunca împărătesei Elena, mama împăratului Constantin cel Mare. Aceasta înglobează locurile sfinte ale creștinilor, rămânând ca o mărturie peste vremuri a patimilor și a Învierii lui Iisus Hristos. În anul 614, vechea biserică a fost devastată de perși, fiind reconstruită de cruciați în veacurile ce au urmat. În acest loc sacru, mai toți creștinii, indiferent de confesiune, își ridică privirile către cer, înălțând nenumărate rugăciuni care, alături de cântările slujitorilor multelor altare ale bisericii, par a fi o palidă reflexie terestră a celestelor simfonii angelice.

Fiind străjuită de zecile de coloane ce susțin cupola catedralei, stă smerită, parcă încercând să se piardă printre uriașele umbre ale stâlpilor din piatră, micuța biserică Hagia Anastasia sau, așa cum o numim noi, Capela Sfintei Învieri. În ciuda dimensiunilor sale, firavul paraclis a avut și continuă să aibă o importanță covârșitoare în istorie deoarece, în interiorul său, se găsește mormântul gol al înșuși Fiului lui Dumnezeu: Iisus Hristos. Încercătura spirituală aparte a capelei Hagia Anastasia este datorată, mai ales, evenimentului biblic învăluit de enigmă care, după cum sugerează și numele edificiului, a avut loc printre aceste stânci: Învierea.

Nimeni nu știe exact cum a înviat Iisus, cei patru evangheliști descriind numai felul în care ucenicii au aflat despre învierea Învățătorului lor. În toate cele patru Evanghelii este scris că Hristos a înviat în prima zi a săptămânii de după Sărbătoarea

Paștelui, adică în Duminică de după Paștele Evreiesc. În acea dimineață, femeile mironosițe au venit la mormânt pentru a-l tămăia și, când au ajuns acolo, au constatat cu surprindere că piatra de la gura peșterii fusese dată la o parte iar gărzile trimise de preoții Templului lipseau... În acea clipă, spune Evanghelistul Ioan, un fulger a lovit mormântul, iar un înger a coborât din Ceruri adresându-le celor trei femei pentru întâia oară binecunoscutul salut pascal: *Hristos a înviat!*

De atunci, întreaga creștinătate celebrează Învierea lui Iisus Hristos în prima duminică de după luna plină ce urmează echinocțiului de primăvară, în Duminică Paștilor. În tradiția mozaică, Sărbătoarea Paștelui este cunoscută sub denumirea de *Pesah* (care, în ebraică, înseamnă trecere), cu acest prilej fiind comemorat *Exodul*, trecerea Mării Roșii și eliberarea seminției lui Israel din sclavia egipteană. Pentru creștini, Paștele este cea mai mare sărbătoare a sinaxarului. El are ca semnificație resurrecția spirituală, mântuirea sufletului prin Iisus Hristos cel care prin moartea pe cruce și prin înviere a luat asupra lui toate păcatele umanității.

Astăzi rămâne, pentru a mărturisi Învierea dincolo de marginile timpului, mormântul gol din Ierusalim ce, în fiecare Noapte de Paști, tresaltă de bucurie la auzul credincioșilor de pretutindeni care, purtând candelă aprinsă în mâini, dar și în suflete, rostesc cu puterea credinței: *Hristos a înviat!*

Mai | Văstarul 19

Excursie în Polonia... după 89 de ani

La inițiativa doamnelor profesoare Gheorghesa Luminița, Popescu Mirela și Calin Veronica, ne-am petrecut câteva zile din „Săptămâna ghlfel” (2-7 aprilie 2013) într-o excursie. și nu oriunde. După aproape 89 de ani, elevi din „Spiru”, însoțiți de profesorii lor, au pornit pe urmele celor care, în 1924, aveau să viziteze aceeași țară: Polonia. Distanța în timp explică și scopul diferit al fiecărei excursii: dacă, în 1924, erau vizate obiective turistice precum: Piața Libertății, primăria, grădina zoologică, muzeul Wilkopolski, Muzeul Etnografic Național, castelele Zamek, Lazienki și Wilanow din Varșovia, cea din 2013, pe lângă vizitarea unor obiective turistice din Ungaria și Slovacia, a avut ca țintă cunoașterea nemijlocită a lagărului de exterminare de la Auschwitz.

Aventura a început duminică dimineață, la ora 5, când, cu ochii cârpiți de somn, petruzeci de elevi ai liceului nostru s-au îmbarcat în autocarul care i-a purtat către locul uneia dintre cele mai

crâncene mărturii ale celui de-al Doilea Război Mondial: lagărul de concentrare de la Auschwitz.

Traseul urmat, până a ajunge la destinație, a avut și un alt obiectiv turistic: capitala Ungariei (Budapesta). Prin amabilitatea ghidului însoțitor, am descoperit câteva din frumusețile metropolei, cum ar fi: Parlamentul Ungariei, Piața Eroilor, Biserica Sfântul Ștefan și Biserica Matthias.

A doua zi, după un somn binevenit și un mic dejun copios, am pornit spre Cracovia (Polonia), trecând și prin Slovacia. Peisajele se schimbau de la o oră la alta și, într-o singură zi, am traversat două anotimpuri, astfel: de la soare și ploaie în Ungaria și Slovacia, până la ninsoarea abundentă și zăpada din Polonia.

Orașul Cracovia m-a impresionat prin stilul arhitectonic și prin modul în care au fost conservate clădirile istorice (Biserica Dominicană „Sfânta Treime”, Catedrala „Sfânta Maria”, Biserica Sfântul Petru și Pavel”, Biserica „Sfântul Andrei”, Palatul Wawel). Despre catedrală a scris și prof.

AUSCHWITZ

George Al. Lefteriu, într-un raport asupra excursiei din 1924, intitulat Prin Polonia...: „(...) în stil gotic, datând de la 1226, transformată în decursul secolilor și formând o minune arhitectonică”. Nu în ultimul rând, nivelul de civilizație al polonezilor (reflexat atât în curățenia și ordinea ce domneau peste tot dar și în comportamentul lor plin de respect) este demn de invidiat. De altfel, în același raport, organizatorul excursiei din 1924 sublinia aceeași impresie: „Remarcăm exemplara curățenie ce domnește peste tot...”.

În următoarea dimineață, am pornit spre lagărul de la Auschwitz, pe care l-am parcurs zguduți la auzul atrocităților săvârșite de o mână de „oameni” asupra semenilor. Cuvintele nu pot descrie dramatismul evenimentelor petrecute în acea perioadă. Marcați de cele văzute, mai tăcuți și, parcă, mai cuminiți, ne-am reîntors, pe

același drum, în Ungaria, la Budapesta.

Cu părere de rău, joi, dis-de-dimineață, am pornit către casă și, după o zi întreagă în care am traversat Ungaria și o parte din România (950km), în toiu noapții am coborât din autocar și ne-am îmbrățișat părinții.

Mulțumim celor care au avut inițiativa și au organizat această incursiune în infernul unei cutremurătoare secvențe din istoria umanității: Auschwitz.

Text : Jacqueline Jansen, clasa a IX-a E

Foto : Dragoș Voicu, clasa a XI-a E

BUDAPESTA

Mai | Văstarul 20

Mai | Văstarul 21

DE PRIN LUME...

TEODORA MARIA GHEȚEA
clasa a X-a F

SCOȚIA... MISTERUL CELTIC

În vara lui 2012, la sugestia doamnei diriginte Nicole Stănescu, am fost într-o tabără de două săptămâni într-un loc în care misterul e la el acasă: Mussleburgh, Scoția (în apropiere de Edinburgh), pentru a studia limba engleză. Desigur, când am ajuns, soarele era pe cer dar, peste o oră, ploua cu găleata. Mă așteptam la asta! Există o vorbă: „în Scoția ai parte de toate cele patru anotimpuri într-o singură zi”. Cu gluga trasă bine pe cap, am pornit spre plajă ca să admir oceanul.

Ed, ghidul nostru, era într-atât de obișnuit cu schimbătoarea vreme, încât a umbla în șlapi pe străzile inundate ținea de un firesc al locurilor... Cu un ciudat simț al umorului (tipic scoțienilor), ne-a îndrumat fie pe aleile înguste, fie pe dealurile înalte, fie prin Edinburgh, dar și prin Glasgow, pe plaje și prin castele.

O scurtă plimbare pe străduțele înguste din Orașul Vechi e un prilej bun de a afla povestea lui Greyfriars Bobby, câinele Skye Terrier, a cărui loialitate față de stăpânul său, de la al cărui mormânt nu s-a despărțit până la moartea sa, a impresionat atât de mult, încât i s-a ridicat o statuie de bronz în fața cimitirului Greyfriars.

Scoția are aproximativ 3000 de castele, coplesitoare prin varietate și mărime. Castelele din Scoția variază de la reședințe regale sau ale unor clanuri străvechi, până la ruine abandonate. Din păcate, majoritatea castelurilor au ajuns ruine,

puține dintre acestea fiind restaurate (parțial sau total). Printre castelele ce merită vizitate se numără: Castelul Edinburgh, aflat pe Castle Rock, un vulcan stins ce se regăsește în mijlocul orașului și Castelul Glamis, cunoscut ca unul dintre cele mai băntuite castele din Marea Britanie (capela familiei este băntuită de o Doamnă Gri, despre care se spune că ar fi spiritul lui Lady Janet Douglas, arsă pe rug pentru vrăjitorie, în 1537, acuzată de a fi plănuț să-l otrăvească pe rege. O serie de martori au văzut apariția destul de recent în capela).

Dintre biserici, Rosslyn Chapel este cel mai celebru lăcaș de cult din Scoția, fiindcă a fost inclus în cartea Codul lui DaVinci, ascunzând multe mistere neelucidate încă.

De la muzica folk tradițională, până la muzica modernă, cu accente celtice, muzica scoțiană variază extrem de mult, iar scoțienii preferă muzica ce are legatură directă cu viața lor. Cea mai celebră trupă muzicală scoțiană este Capercaillie, printre albumele lor numărându-se The Blood in Strong și Delirium.

Mâncarea scoțiană este una... mai aparte, delicata principală fiind Haggis, un fel de drob din măruntaie de oaie și fiert în stomac de oaie (bine că sunt vegetariană!); peștele cu cartofi prăjiți figurează în topul preferințelor culinare, urmat îndeaproape de Oatcakes, biscuiți sărați și sfărâmițoși din ovăz. Pub-urile sunt deosebite, intime, curate și rustic decorate, fiind un loc unde mâncarea este din belșug, iar sunetul specific al cimpoiului răsună, parcă, de pretutindeni.

Am vizitat și câteva lacuri din această țară. Loch Ness este foarte profitabil pentru economia din zonă (mai ales pentru legenda monstrului Nessie) însă, în general, este un lac liniștit și destul de plictisitor, în comparație cu Loch Eilt, care apare și în câteva filme din seria

Harry Potter, sub denumirea de lacul „Hogwarts”, sau cu Loch Garry, unul dintre cele mai fotografiate lacuri din Scoția datorită priveliștii desprinse din legendele celtice.

Am avut ocazia să văd și portul tradițional al oamenilor din aceste ținuturi. Kiltul era inițial format dintr-un pled lung de cinci metri, înfășurat, prins în jurul taliei și aruncat peste umăr, astăzi semănând cu o fustă cu pliuri. Deși kiltul este purtat numai de bărbați, există fuste asemănătoare și pentru doamne. Sporrantul este o poșetă din piele, pusă pe un lanț în jurul taliei, purtându-se, conform tradiției, cu kiltul. Materialul caroiat din care este

alcătuit acesta se numește tartan, fiecare clan sau familie având propriul model.

Simbolul național este scaietele, legenda spunând că un viking a călcat în această plantă și a început să țipe, atrăgând atenția scoțienilor și scăpând, astfel, din ambuscadă.

Cu bune și cu rele, Scoția e un tărâm ce merită vizitat pentru obiectivele turistice, pentru pub-urile specifice zonei dar, mai ales, pentru locuitorii mereu veseli și optimiști, gata să îți povestească aventurile clanurilor lor!

PERLE... DIN SPIRU

Selecție realizată de Teodora Mureșan, clasa a X-a F

profesor: Elevule, dacă te trimit la infinit, când crezi c-o să te-ntorci? Îți spun eu: la olimpiada de toamnă!

elev: Bacovia este scriitorul poeziei „Plumbel”...

profesor: Scrieți în rând cu tabla...

elev: Dacă pun o întrebare, par proastă?

profesor: F de mama egal cu mama plus unu.

evenimentele clarifică situația inițială: mama este revoltată împotriva atitudinii fiului, care alege să-și împartă viața cu o femeie divorțată, încercând astfel să se elibereze de controlul matern excesiv. Granița realitate-ficțiune este și ea fragilă: în mica lor bătălie, cele două femei amintesc de cazul doctorului Ciomu.

Tehnica de filmare este cea „mișcată”, lasând impresia de stângăcie a cameramanului, a cărui prezență printre personaje abia dacă este tolerată. Sunt surprinse mișcări ne semnificative (ridicatul unui obiect de pe jos, scărpinatul piciorului) ce creează iluzia că spectatorul are privilegiul de a se afla acolo, invizibil.

Din punctul meu de vedere, scena

cea mai vie, mai autentică și mai plină de tălc e cea a negocierii mamă-martor (interpretat extraordinar de Vlad Ivanov) iar o secvență care provoacă revoltă și celui mai plictisit om- cea în care Cornelia, aflată în casa mortului, vorbește neconștient despre meritele fiului ei (ucigașul), în prezența mamei îndurerate.

În final...„toate vechi și nouă toate”: nimeni nu învață vreo lecție, poate doar spectatorul, care constată asemănări izbitoare cu realitatea și care este îndemnat, astfel, să reflecteze asupra unor decizii ale instanțelor de judecată, care au eliberat „personalități” vinovate pentru fapte mult mai grave.

Poziția copilului

Gen: dramă psihologic
Regia: Călin Peter Netzer
Durata: 116 minute
Producție: România, 2013

Premii: **Ursul de Aur**, în cadrul Festivalului Internațional de Film de la Berlin

Text: Vladimir Preda, clasa a IX-a E
Foto: www.pozitiacopilului.ro

Într-o duminică a lunii martie, împreună cu câțiva colegi și însoțiți de doamna dirigintă, am mers la Hollywood Multiplex spre a viziona un film românesc despre care s-a scris mult în presă: Poziția copilului, în regia lui Călin Peter Netzer. După interminabilele momente publicitare, ne trezim martorii unui dialog între două femei trecute de prima tinerețe, una lamentându-se celeilalte cu privire la insolenta unui bărbat (nu realizăm pe moment despre cine este vorba) în viața căruia a intervenit altă femeie. Cadrele se succed cu repeziune: fum de țigară, inele de aur masiv și bijuterii scumpe, blănuri, poșete de firmă, pahare, senzația de apartament de bloc abandonat de locatari într-o zi de vară toridă, referiri la

evenimente cvasiactuale- iată debutul filmului.

Poziția copilului are ca punct de plecare ideea unui accident rutier, în urma căruia un copil de paisprezece ani moare iar mama vinovatului, pe nume Barbu, înstărită și influentă, încearcă, prin toate mijloacele (mită, fraudă, fals în acte), să-i obțină pedeapsa minimă. Acesta este doar un pretext pentru sondarea relației sufocante mamă-fiu, pentru radiografierea high-class-ului românesc actual și pentru sancționarea corupției din instituțiile statului (poliție, justiție).

Începutul filmului produce, așadar, confuzie, întrucât spectatorul cu greu își poate da seama cine sunt personajele la care se referă Cornelia, în discuția ei cu o prietenă. Pe parcurs,

DE VORBĂ CU VLAD IVANOV

DESPRE FILM ȘI DESPRE TEATRU

Un actor care se plânge că face
actorie nu e actor.
E o meserie ce ține de vocație

Am avut surpriza plăcută ca, după vizionarea acestui film, să-l avem printre noi pe actorul Vlad Ivanov. Nu au lipsit de la întâlnire membrii trupei de teatru ALPHA din CNSHB, care au primit o lecție valoroasă cu privire la munca istovitoare ce se ascunde în spatele unui rol, fie el și numai de câteva minute.

Vladimir Preda: Vă identificați în vreun fel cu personajul interpretat în filmul Poziția copilului?

Vlad Ivanov: Nu. Asta e o întrebare pe care mi-o adresează mai mulți jurnaliști: de ce joc în filme numai roluri negative. Cred că ține de un destin actoricesc. Așa cum, pe vremuri, John Wayne era în toate filmele cowboyului clasic, așa spunea un ziarist: „Vlad Ivanov-cel mai malefic actor român”.

Ștefan Ciucă: Filmul a reprezentat o experiență importantă pentru dumneavoastră, dar nu puteți alege între a fi actor de teatru și a fi actor de film. Întrebare scurtă: de ce? Ce înseamnă actor de teatru, ce înseamnă actor de film?

V.I.: Prima dragoste a fost teatrul. Din păcate, în România, ca în tot estul Europei, de altfel, nu există un sistem care să separe actoria de teatru de actoria de film. Chiar dacă, la bază, lucrăm cu emoția și cu corpul nostru, tehnicile de actorie sunt diferite. Dacă, de exemplu, într-o sală de teatru, de 300-400 de locuri, scena este un spațiu deschis, interpretarea este ușor nenaturală iar vocea trebuie puțin forțată, astfel încât toți spectatorii să audă. La filmare, dimpotrivă, sunt tot felul de microfoane care ne amplifică vocea însă tehnicile actoricești sunt mai reduse, e un laconism al mijloacelor. În plus, în teatru, cea mai importantă regulă este să știi textul și să te faci auzit, pe urmă rămâne de

apreciat talentul. Spunea Dem Rădulescu ceva foarte frumos: „Dragă, la mine studentul vine privighetoare, eu nu fac decât să îi aranjez penele.”

Alesia Rădulescu: Care este cel mai mare sacrificiu pe care l-ați făcut pentru un rol?

V.I.: Hm... Toți întrebă: „Cum e să fii actor? E greu, nu?” Eu nu l-aș numi sacrificiu. Un actor care se plânge că face actorie nu e actor. E o meserie ce ține de vocație. Pentru filmul Concertul, regizat de Radu Mihăileanu, a trebuit să învăț să cânt la violoncel. După o săptămână aveam degetele făcute franjuri. Pot să spun că sunt nopți în care am stat treaz ca să învăț replici sau m-am îngrășat zece kilograme pentru un rol. Dar sunt aspecte tehnice, nu sacrificii. Poate e greu atunci când toată lumea pleacă în vacanță și tu trebuie să stai la filmări. Însă și satisfacțiile morale sunt uriașe.

Lazăr Andreea: Am auzit că stăteați în casă zile întregi ca să învățați un rol. De unde toată această pasiune?

V.I.: În cinematografie, pentru cadrele lungi, în care trebuie să înveți câte 15 pagini de text și totul trebuie să iasă perfect, concentrarea e mult mai mare, nu îți poți permite să greșești. Nu poți să mergi pe stradă, să ascuți muzică sau să îți lași telefonul deschis. Fiecare are felul lui de a învăța un text. Cel puțin așa procedez eu, așa mă concentrez cel mai bine.

Andreea Velicu: Actorul Marin Moraru susține, într-un interviu acordat revistei Văstarul, că teatrul este o „vibrație într-o cutie”. Ce părere aveți?

V.I.: Fiecare actor are propria viziune despre ceea ce face. Marin Moraru este un mare actor (am avut ocazia să joc cu el). Probabil voia să spună că sufletul e în cutia corpului nostru și vibrează, acele vibrații urmând să ajungă la spectatori. Eu nu vreau să dau o definiție pentru ceea ce fac, pur și simplu spun ceea ce simt.

Mic și-al dracu' (comedie)

Autor : după ION PRIBEAGU
Regia : Maia Morgenstern
Distribuția : Maia Morgenstern, Valentin Roșca
Locație: Teatrul Evreiesc de Stat

Cu strângere de inimă ai merge la un spectacol în a cărui distribuție sunt menționate doar două nume: Maia Morgenstern și Valentin Roșca. Și, totuși, a viziona un spectacol de comedie, în care celebra artistă e protagonistă, devine o ispită căreia cu greu cineva i-ar putea rezista.

Elevi din clasele a IX-a E, a X-a F și a XII-a D își dau întâlnire în fața Teatrului Evreiesc de Stat. Nu trece multă vreme și apar și domnii profesori (Corina Buzoianu și Alexandru Constantinescu). E o dimineață plăcută de ianuarie. Ajungem la teatru cu o jumătate de oră înainte de începerea spectacolului, timp suficient pentru a cumpăra biletele și a ne ocupa locurile.

1...2...3 gonguri au răsunat în sala plină...lumina se stingea...o voce gravă, de nicăieri, anunță: „pe parcursul spectacolului, vă rugăm închideți telefoanele”... Bezna...O lumină ireală scoate din fundalul întunecat un personaj masculin, însă marea surpriză e dată de recunoașterea actorului: nimeni alta decât MAIA MORGENSTERN! Piesa este un omagiu artistic adus poetului și umoristului evreu, **Isac Lazarovici**, care a publicat sub pseudonimul literar Ion Pribeagu. Este, de altfel, autorul versurilor binecunoscutului cântec Zaraza. Însăși Maia Morgenstern afirmă: „Nu este un spectacol de amploare, ci unul mic și-al dracu’. Pe lângă zâmbetele pe care le va sfîrși, va provoca și momente de nostalgie pentru umorul de altădată, pentru muzica de atunci. Spectacolul cuprinde și multe cuplete de odinioară”.

Uimirea mea creștea de la un moment la altul. Nu credeam că o scenă, destul de generoasă, poate fi dominată de jocul unui singur actor. Diverse personaje: Lola, Ion Pribeagu, Socrate, Mimi, Adrian- toate sunt interpretate de Maia Morgenstern, care a reușit să redea specificul arhitecturii interioare a fiecărui personaj.

Dinamismul actriței, vocea sa puternică, jocul de lumini, coloana sonoră vie (cu excepția câtorva intermezzo-uri lirice), dansul, replicile versificate, anecdotele, interacțiunea cu publicul- toate reușesc să mențină trează atenția spectatorului și să smulgă, nu o dată, zâmbete.

În plus, Maia Morgenstern impresionează în mod plăcut audiența în pauzele dintre scenete, dansând alături de coreograful Valentin Roșca pe muzică lăutărească veche. Cele câteva zeci de minute de pe scena Teatrului Evreiesc îl vor face să rădă și pe cel mai posac spectator. Sunt evidențiate relațiile personale și profesionale, moravuri și obiceiuri păguboase din perioada interbelică, satirizate, ironizate și criticate până la cea mai mică nuanță a detaliului. Problemele secolului XX se regăsesc și sunt încă actuale în viața cotidiană, nelipsindu-le doza de umor.

În final, este sugerată condiția artistului, printr-o succesiune de scene: personajul cu tricoul rupt dar, pe deasupra, purtând o haină și o mască poleite cu aur. Gestul expresiv din final, de a arunca hainele, este completat ulterior de altul: artistul aduna hainele la piept. Relația maestru- învățăcel este și ea foarte sugestiv pusă în scenă: maestrul se retrage (masca) însă apare altcineva, în aplauze.

MAIA MORGENSTERN

MAIA MORGENSTERN s-a născut în București, „în zona Occidentului, la mahala”, după cum precizează în interviul acordat echipei **VlaStarul**. A studiat la fostul liceu **Zoia Kosmodemianskaia**, actuala **Școală Centrală**. A urmat cursurile **Academiei de Teatru și Film** între 1981 și 1985, iar apoi a jucat la **Teatrul Tineretului** din Piatra Neamț până în 1988. A apărut apoi pe scena Teatrului Evreiesc de Stat din București, după care s-a alăturat trupei de la Teatrul Național „Ion Luca Caragiale”. Printre rolurile notabile pe scena de teatru se numără Lola Lola din **Îngerul albastru** (*Der Blaue Engel*) sau Kathleen Hogan în **Park Your Car in Harvard Yard**. Maia Morgenstern este cunoscută publicului român mai ales pentru rolurile din filmele **Balanța**, **Cel mai iubit dintre pământeni**, **Patimile lui Hristos**. În prezent

este director al Teatrului Evreiesc de Stat, pe a cărui scenă interpretează roluri diverse (comedie, dramă). În iunie 2012 apare într-un spot (pro bono) în care sprijină campania „Salvați Roșia Montană” acesta devenind într-o singură zi cel mai vizionat clip al artistei pe youtube.(sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maia_Morgenstern)

„RENAȘTEREA ESTE IMPORTANTĂ, DAR MAI IMPORTANTĂ ESTE PERMANENȚA”

Rareș Antemir: Numele dumneavoastră, Morgenstern, înseamnă „luceafărul de dimineață”. E adevărat că regizorul Mel Gibson a ținut cont de acest aspect când v-a ales pentru rolul Fecioarei Maria din filmul „Patimile lui Hristos”?

Maia Morgenstern: Cred că este o legendă, o poveste. Sigur că este un nume frumos, dar Mel Gibson, ca regizor, ca artist, a ținut cont numai de intuiția sa și de ceea ce am transmis și transmit ca actriță. Sigur că sunt mândră că port acest nume, dar nu consider că a influențat, în vreun fel, opțiunea lui Mel Gibson.

R.A.: Cum a fost să colaborați cu dumnealui?

M.M.: Intens, onest, colaborarea s-a bazat pe o mare încredere și pe-o imensă cantitate de muncă. Se repeta... și asta îmi plăcea foarte mult. Era și normal să se repete, deoarece filmările se realizau într-o limbă străină. Țin minte că, odată, actorul care îl interpreta pe Iisus a propus să jucăm în limba engleză, scenariul fiind în limba aramaică, iar eu am propus să nu procedăm așa pentru că

ar fi „șchiopătat” relația (și pentru unul, și pentru altul). Limba aramaică nu este limba mea maternă, dar nici engleza. Nu vorbesc, nu iubesc, nu înjur în engleză. Și atunci am repetat în limba aramaică pentru a fi, din punct de vedere actoricesc, ca interpreți, la fel de vulnerabili și de puri în relația cu textul. Nu ne era confortabil dar, în același timp, ne căutam adevărul și reala comunicare într-o limbă care nu ne era nici măcar la îndemână. Căutam, dincolo de exprimarea lingvistică, adevărul, puritatea, intensitatea relației mamă-fiu.

R.A.: Anul acesta, revista Colegiului Național „Spiru Haret” împlinește 90 de ani. Este o revistă în care au debutat: Mircea Eliade, Constantin Noica, Barbu Brezianu... până la Octavian Paler. Cum credeți că poate renaște o revistă școlară și care este rolul ei în contextul actual?

M.M.: Ca să renască, revista trebuie să trăiască prin voi, tinerii, care aveți curajul să puneți pe hârtie gândurile, emoțiile, sentimentele... Mie îmi

este foarte greu. A scrie presupune ca veșnic să ai sentimentul că nu ai scris destul de bine, că nu ai redat tot ce ai fi vrut și, mai ales, cum ai fi vrut să spui. Numai prin voi poate trăi, faceți-o cu mare curaj. Renașterea este importantă, dar mai importantă este permanența.

R.A.: În perioada octombrie-decembrie 2012, atât Teatrul Evreiesc de Stat cât și Colegiul National „Spiru Haret” au fost implicate în proiectul „5 licee 5 teatre”. Ce părere aveți despre acest proiect?

M.M.: Mi-e extrem de drag proiectul acesta, țin foarte mult la el. Este o preocupare a mea nu de azi, nu de ieri, și poate e legată și de faptul că am copii și țin la educația lor, la modul în care creativitatea lor trebuie și poate să se exprime. Astfel, procesul educațional, felul în care devin oameni întregi, nu ar trebui să însemne deloc constrângere. A nu se confunda: ne facem artiști fiindcă ne e lene... Atenție mare! Nu trebuie perceput efortul artistului ca o constrângere, obligație. E vorba despre nevoia de perfecțiune, de a șlefui o dată în plus, de a căuta mai adânc, mai profund, mijloace.

Bianca Bădoi: În viața de licean apar, câteodată, momente de tensiune între elevi și profesori. Ați trăit vreun astfel de moment?

M.M.: Da. Tot timpul. și „întotdeauna cel slab are dreptate”, a spus tata.

B.B.: Considerați că activitățile extrașcolare, în special teatrul, mai au vreo relevanță în educarea tinerilor?

M.M.: Dar de ce... „extrașcolar”? Asta mă doare pe mine. Însă, evident: ele reprezintă o alternativă: a încerca, a dori, a face cunoștință cu latura artistică pe care o avem fiecare în noi și se cuvine a fi exploatată. E corelată direct cu ideea de libertate interioară- libertate neînsemnând haos. A te exprima liber, din punct de vedere artistic, presupune o foarte riguroasă și foarte atentă coordonare și desfășurare a tumultului gândurilor și al sentimentelor. și tu le ordonezi. Dar... ești cu desăvârșire liber în imaginația ta!

B.B.: Scurtul videoclip, având ca scop salvarea Roșiei Montana, a accentuat încă o dată calitățile dumneavoastră actricești

de excepție și de o uluitoare forță expresivă. Ați acceptat acest rol dintr-o convingere personală sau din motive ce țin de profesia dumneavoastră?

M.M.: Motivele ce țin de profesia mea sunt legate de concepția mea personală.

B.B.: În stagiunea curentă se joacă Janka. Recomandați această piesă tinerilor?

M.M.: Da. O recomand tuturor, în special tinerilor. Nu e drept să zic asta, dar o fac pentru că acest spectacol este o mărturie, un monolog însoțit de imagini- document. Recomand acest spectacol spre a fi văzut, fiecare să se raporteze în funcție de conștiința sa, de cunoașterea sa la ceea ce vede dar, în primul rând, e o formă de a cunoaște trecutul, o formă de a afla unele adevăruri trunchiate. De aceea este important de văzut acest spectacol care se adresează emoției fiecăruia dintre noi. E vorba despre o femeie din Sighetul Marmăției care îți povestește viața: cu necazurile, neajunsurile, banalul, penibilul, sublimul, copiii...dar și dimensiunea tragică a ceea ce a însemnat traversarea Holocaustului.

Mădălina Negru: Există, între personajele interpretate de-a lungul timpului, vreunul care s-a apropiat mai mult de sufletul dumneavoastră?

M.M.: N-ar fi drept, n-ar fi corect. Ar fi ocimă să numesc unul dintre personaje în defavoarea altuia. E ca și cum m-ați întreba care dintre copii mi-e preferat.

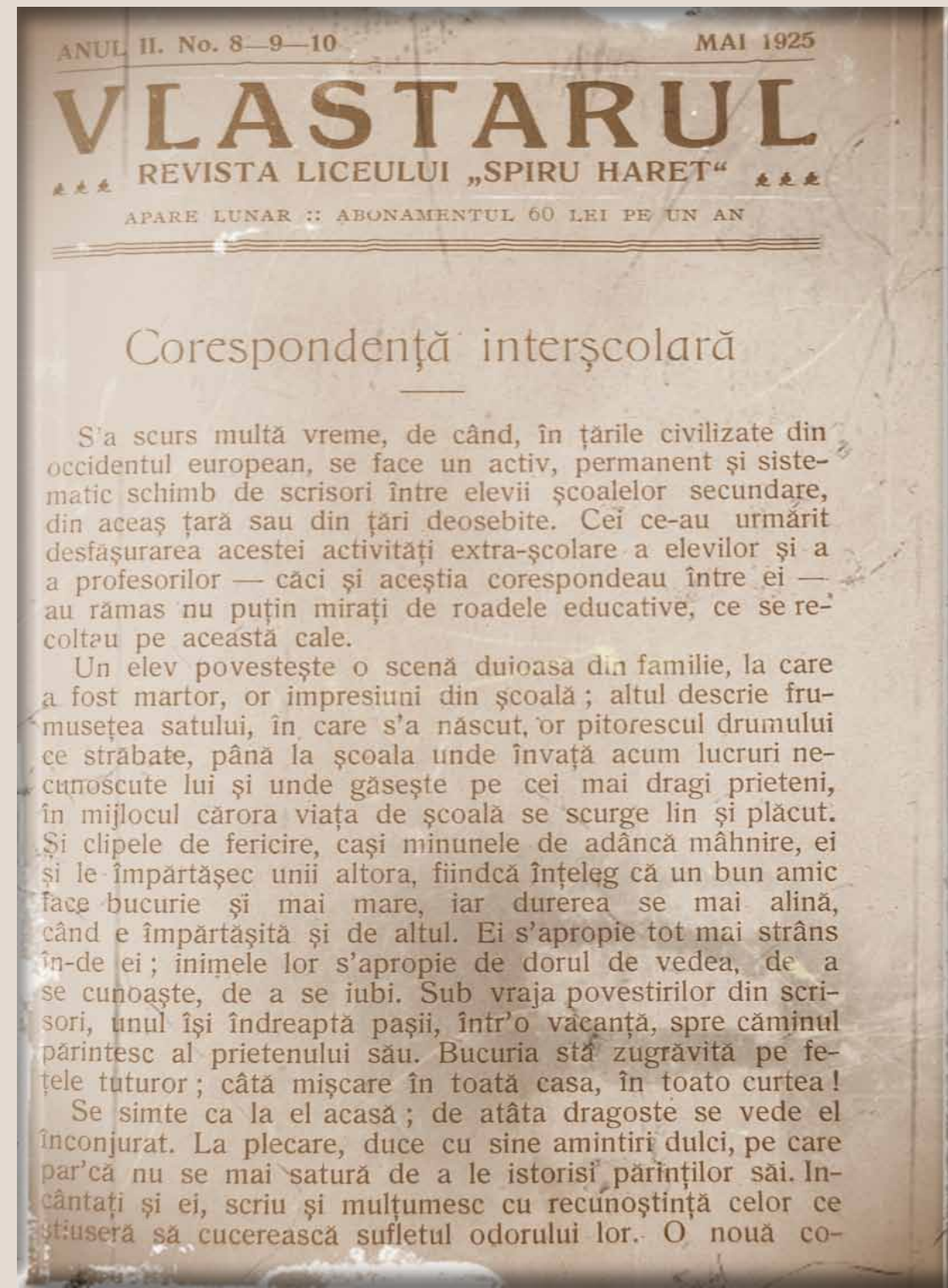
M.N.: Ce valori morale considerați că ar trebui să cultive societatea în rândul tinerilor?

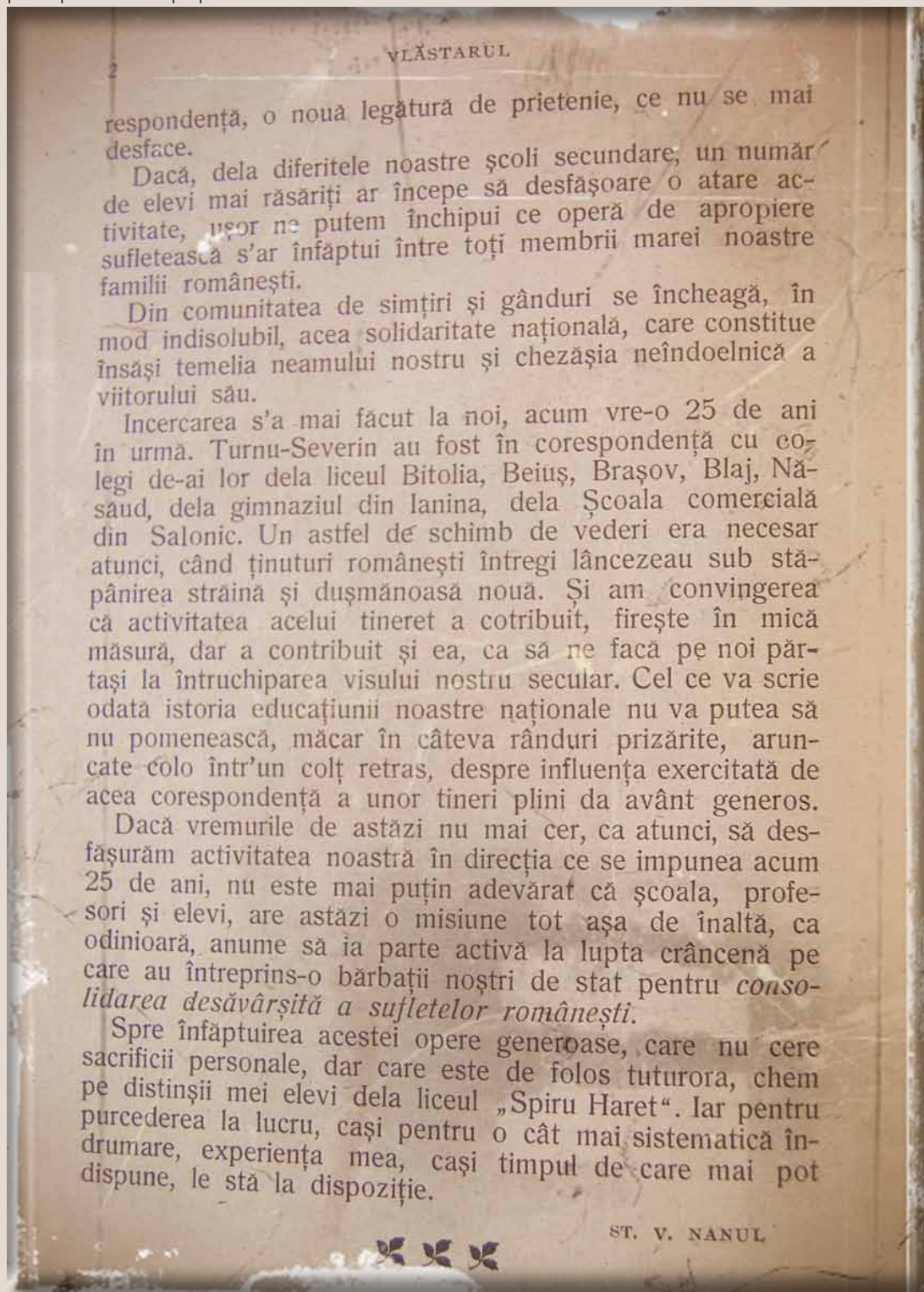
M.M.: Bunăvoința, toleranța, umorul, respectul de sine și lucruri pe care vă așteptați, probabil, să le spun și le și spun: „lubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”, „Respectă-l pe tatăl tău și pe mama ta”... vedeți cele zece porunci.

Realizat de elevii Rareș Antemir, Bianca Bădoi și Mădălina Negru, clasa a X-a F

Foto: Andrei Turcu, clasa a IX-a A

Coordonatori: prof. Corina Buzoianu și prof. Alexandru Constantinescu

Nota redacției: Ne-am propus ca, în revista Vlăstarul, să reproducem un articol din seriile vechi (1924-1934); Este un mod de a ne exprima recunoștința față de înaintași.

Pauza de lectură

RĂZVAN AVĂDĂNEI

Răzvan Avădanei este elev în clasa a XII-a D a Colegiului Național „Spiru Haret” din București și a fost unul din grupul celor care, în anul 2011, au avut inițiativa renașterii revistei **Vlăstarul**. Se naște în data de 7 decembrie 1994, la Iași. Până în jurul vârstei de 6 ani locuiește la bunici, urmează școala primară în București, unde se va și stabili. Publică, pentru prima dată, în revista Vlăstarul (2012) și, în ceea ce privește debutul într-ale scrisului, mărturisește:

„Prima întâlnire cu scrisul s-a petrecut undeva în jurul vârstei de 14 ani și s-a concretizat într-un eseu trivial intitulat Deziderate simple. După această încercare, am renunțat la ideea de a scrie, mi-am dat seama că nu aveam macar nici cel mai mic pachet de cunoștințe care să-mi permită abordarea unui subiect cel puțin decent și mi-am concentrat atenția exclusiv asupra studiului literar. Am revenit la stilou doi ani mai târziu, fapt concretizat, de asemenea, tot printr-un eseu, *Simțul comun*, inspirat de scrierile lui Alexandru Paleologu: *Bunul simț ca paradox și Despre lucrurile cu adevărat importante*. Ulterior am descoperit proza și, de ceva timp, poezia. Prefer proza, însă poezia îmi oferă, în acest moment, un context propice materializării substanței. Textele mele nu sunt altceva decât niște aforisme expandate și adaptate unei viziuni încâlcite, în care vechiul subjugă noul, iar noul suprimă vechiul. Reprezintă o realitate filtrată prin lentila omului sfârșit al lui Papini, om în care mă regăsesc complet, realitate expusă ulterior anamorfotic în scris.”

Casa surdului

Eu văd frumosul, îl simt, îl sorb cu ura vieții
Îl rup, apoi, în două și măzgălesc pereții
Deschid o rană-adâncă în zidurile firii
Și mă adap dintr-însa ca să surădă zbirii.

O picătură curge, din rana despicață
Se rupe și se sparge și umple laolaltă
Tot ce mă înconjoară, putere și voință
Și mă îneacă-n mine, în cruntă neputință.

Azul mi se scurge prin gândurile blege
Iar mutul iar se zbate, rostirea să mi-o lege
Invidia îl roade când glasul îmi aude
Iar rana mi-o lărgește, în caznă să m-afunde.

Apoi încep să strig, și glasul mi se aprinde
Sub greutatea urii azul mi se stinge
Iar ochii se închid
Și gândul mă surprinde.

Geneză

În zgomot surd de vise, mă cert cu demiurgul
Rulez pasiv dorințe sub formă de triunghiuri:
Să sparg încet o vază, în patru părți pătrate
Să scuip din vis în praf un om lipsit de viață.
Să fac apoi din lut, o tristă dimineață
Un pom umplut deplin, cu sunete de clopot
Și-o mare de gorgone ce se trezesc în ropot.

Dorința

Geometrie imperfectă

Am ochii paraleli, înfipti în conuri grele
Un cub în loc de cap cu zimți în loc de piele,
Cuiburi de viespi uitate
Și goluri mari pe față, adânce gropi de ură
uscate pe o ață.

Crenel deschis în suflet
mi-e inima golită,
Prezice ce nu vede, bolnavă de otită.
Și liber ca un sfinx, cu tentă de oracol
Planez deasupra vieții, disec un vechi miracol:

„Pătrat lipsit de colțuri, cam asta-i un ateu.
O prismă aburită, poate fi Dumnezeu.
Biserica...o țafă, bolnavă de offică.
Religia- o barcă, epavă iezuită.
Să vezi divinitatea, poți ca să-i spui voință.
Un geam crăpat pe margini poți să-l numești
credință.”

Un kilogram de creier, sper însă s-aveți parte
Iară de nu se poate, eu nu vă doresc moarte
Eu sper să simțiți viața, viața ca un supliciu
Și când privesc să simt un fioros deliciu.

Mă-ntorc acum la sine, alene sau agale
La fel cum alergam nebun prin agonale
Privesc greșit cu ciudă, la fețele lui Bachus
Și cânt un ditiramb, în numele lui Ianus.

Prezent latent, coboară-n chip de negură
Zefirul pur, agale mă cutremură
iar gândul spart
în mii de cioburi tremură;

Un ciob întreg se scurge-n miezul iernii
Un punct ciobit se rupe-n zorii vrerii,
iar eu încerc să le repar pe toate:
să pun la loc tot ce și cum se poate.

„Are să fie bine, așa a zis Thanatos”
Le-am spus eu lui Apolo și Dionis cu patos.
Iar ei mirați, zadarnic,
îmi așteaptă trezirea
În timp ce-n dinți eu lenez,
îmi mestec nemurirea.
Dar visul e pe ducă, Morfeu m-a părăsit
Dionis și Apolo divin s-au năruit.
Și am rămas în mână c-un sac de praf de sticlă
Și-n gură și pe buze c-o fragedă urzică,
plină cu suc de ciumă, ce mă-mbătă duios
la fel precum în vis, mă-mbărbăta cu voce
fratele lui Hypnos.

„Sărmanul fericit, acum e plin de sine
Crezând că în curând el va primi iubire...
Dar, uite! el aieva iubirea a văzut
Și ca o buruiană pe loc a renăscut.”

Din soare negru, din negură uitare
Eu am născut precum o floare moare
Castelele lui Hades, doar mie mi-au fost umbră
Iar fericirea vie, doar o durere sumbră.
La margine de noapte în mine-ngheață viața,
iar zilele de azi, îmi năruie speranța.

Și sper c-acea dulceață, de moarte și fior
îmi da-vor când voi cere
pe cel mai scump onor
a dorului dorință, al zeilor fuior
un gând mai pur, mai prim ca un tăcut izvor.

Am luat-o razna și-napoi

Ne plimbăm sub cerul liber,
Înfometându-ne sufletul de iubire.
Respirăm stelele și le adunăm în golurile din stomac.
Spune-mi unde am luat-o razna, ca s-o iau înapoi.

De ce nu mi-ai spus să nu cresc mare?
De ce nu mi-ai spus că balaurii nu sunt cei mai fioroși?
De ce nu mi-ai spus că iubirea nu se promite?
De ce nu mi-ai spus că suntem marionetele sentimentelor?

Hai să ne cățărăm pe stropii de ploaie!
Poate ajungem mai repede la cer,
Pentru că ei fug de el și noi ne ascundem de pământ.

Și dacă ne transformăm în valuri
Și ne spargem la apus, lasând vara să ne încălzească?
Marea va fi doar a noastră,
Pelicanii vor fi invidioși
Și noi vom face dragoste pe nisip
În văzul Soarelui.

Dar unde-s melancolia și amintirile de ieri?
Unde-s visele care nu vor să devină realitate?
Unde-s tălpile care sângerau, dar continuau să alerge după infinit?
Cu ce drept mi le-ai furat, copilărie?

Și dacă vreau să fiu copil trebuie să uit de lacrimile amare, de plânsul înghițit și de nodul din suflet.
Și dacă vreau să fiu copil trebuie să mint că-mi este bine fără să știu că am mințit.
Și dacă vreau să fiu copil trebuie să arunc în ei numai cu flori.

Hai să fim altceva!
Nu vreau să fiu copil, nu vreau nici să cresc mare!
Nu vreau castele și basme,
Nu vreau oameni de piatră și inimi călcate în picioare!(...)

Am luat-o razna și-napoi.
Tot aici sunt, tot acolo ajung!
Și dacă mă întrebi unde?
Aștept să-mi spui tu...

*de Alina Damian, clasa a IX-a B
Colegiul National „Octavian Goga”, Sibiu*

A ignora

A ignora e victoria absolută.
Argintie, sclipește în lună,
Topește sângele în soare,
Taie firul tensionat
Suspendat în aer.
Și pleznește demnitatea
Peste artere.
Și furia alunecă
Prin fiecare os
Al scheletului dezgropat
De ignorare,
Până când oasele se sfărâmă,
Legându-se brutal
În disperare.

*Iris Rusu, clasa a IX-a B
Colegiul National „Octavian Goga”, Sibiu*

Strigat

Le-am strigat stelelor că mi-au furat dragostea,
Stelele s-au stins dând vina pe soare.
I-am strigat soarelui că mi-a furat stelele
Iar el s-a ascuns, dând vina pe nori.
Când le-am strigat norilor că mi-au furat stelele
Norii s-au topit în lacrimi de neliniște,
Lacrimile s-au prelins pe obraji aprinși
Și, pentru prima oară, m-am simțit
Singulară.

Carla Parască, clasa a X-a H

NOTA REDACȚIEI:

Eleva Carla Parască a obținut PREMIUL al II-lea la **Concursul de Creație epică, lirică și eseistică pentru elevi**, organizat la nivelul Municipiului București, cu tema „Ordinea cuvintelor”, disciplina Limba și literatura română, ediția a V-a, din 31.03.2012.

Ceas turbat

Alexandru Culcea, clasa a X-a B

Ascultă curs de nisip scurs din clepsidră
Precum cuvintele dintr-un rămas bun;
Fortează pleoapele să se deschidă
Din scrum e potrivit timpul acum.

Ceasornicarul aparent detașat setează-n altoit sau alint.
Natura îmbină zimți în infinit.
În mediu diurn, tot taciturn și tacit,
Călit de același infern intern răcit.

Umbră înspăimântă, alergă analog
Joacă neîncetată, găsește-i rol.
Cât sorb din sol să părăsesc somn orb,
Fac troc. Ia momentul și dă-mi în viitor

Momentul exact e cel dat și redat,
Timpul insuficient: cel neordonat.
-Tic tac, ceas turbat-
Trimite faptele-n fapt fără oroare de eroare,
Timpul și schimbarea sunt elemente complementare.

Ceas sunt? de fapt

Orată-n întreg zilnic,

Nu un supus pus în mișcare de secundar;

Constat cum constante aproximează când

Lumea întreagă-i un orar.

Ultimul cadran se extinde prin voință, merit,

Zenon își pierde din sens.

Jes din vacarm van prin val de negură pe alb calm

Eu decid din mers, influențez demers.

Gânduri de profesor...

Dialogică

Eu sunt emoția Universului
care se gândește
pulsând
în sângele meu.

El este emoția mea
izvorâtă
din fragilitatea la Albastru
a ochiului-pește captiv
în spațiul-timp al peșterii sale.

Dialogul emoțiilor noastre
tivite cu neant
Redimensionează spațiile fisurate
ale cuvântului,
aspirând, să devină

Logos.

Evanescentă

Sinele,
răstrânt către sine,
dilatată clipa
care mă soarbe
în iluzia sa,
Legându-mă
cu nod viclean
de Evă și de șarpe.

Onirică

Taluda era zeul copilăriei mele
plecat dintr-un inconștient barbar
să-mi spună
poveștile lumii sale în crepuscul.

Mai vine, uneori, Taluda
în visele mele stelare
și mi se pare,
că eu l-am cioplit
în miezul cuvântului,
trezind esențele,

în jocul cu dalta inocenței.

Adolescenția

În Adolescență,
Interzisa iubire cu Timpul,
o trăim atât de intens încât,
curgem
prin spiralele fluide ale anilor
Mântuiți
de Marea Trădare.

Neopoetică

(Don Juan de secol XXI)
la-ți conversațiile profunde
și emoțiile estetice
și ochiul amar
aflat într-o legătură păcătoasă
cu răstimpul meu
și clipa grea, de-atâta umanitate,
și pleacă în alt univers,
plutind, în coaja de nucă a lui HAWKING.
P.S. Fizicianul- laureat al premiului Nobel- locuiește în State.
Dacă mă razgândesc, el te poate găsi
În oricare dintre universurile multiple
Sau imaginate.

prof. Ioana Dumitru

Pictând cu viață...

Poem epic

Text: Gogoasă Alexandru, clasa a IX-a D

M-am tot gândit să fac și altceva decât să scriu, și anume să pictez. Numai că eu voi picta cu vorbe pe suflet, folosind vise. Sper să fie o adevărată operă de artă!

Ca să iasă un tablou magnific, am luat trei stele albe și sclipitoare de pe cerul adânc și câteva speranțe eterne. Le-am amestecat, cum amestecă un pictor două culori, și a ieșit o nuanță de lumină. Dar, pentru că îmi plac și contrastele, am decis să adun câteva bucăți de lună și să iau un strop de invidie. Le-am pus împreună și am obținut un ton original de întuneric. Acestea nu sunt singurele pe care le-am obținut prin amestecare, dar vi le voi dezvălui pată după pată!

Pentru început, voi presăra sufletul cu pulbere de puritate pentru ca, mai târziu, să strălucească bunătatea. Voi folosi o pensulă făcută din apă, aer și foc pentru a-mi ușura munca.

Prima dată, voi înmuia pensula în lumină și voi încerca să pictez cerul fraged și tânăr. Vreau să fie perfect, asemeni unui lotus. Pământul, îl voi colora cu tonul acela de întuneric. Marea, o voi picta cu o nuanță obținută dintr-o lacrimă și puțin adevăr, dar o voi presăra și cu duioșie.

În mijlocul mării enigmatice, voi contura un copac dintr-un amestec de glorie cu înțelepciune, iar deasupra lui - un fulger obținut prin combinarea unui strigăt cu frică. Dar... orice lucru are și o umbră, așa că voi încerca să fac un amestec din minciună și dor pentru a fi cât mai autentic. Undeva, pe margine, voi picta și o stâncă dintr-o nuanță de singurătate și putere.

Peisajul va fi straniu, neverosimil. Voi încerca să adaug și vântul, dar îmi va fi greu deoarece acesta nu are formă, este spiritul viu! Voi combina egoismul cu misterul și-l voi picta undeva între cer și pământ. Voi avea grijă ca totul să se afe într-o armonie desăvârșită. Din când în când, destinul poate va desena și el câte un soare sau câte o lună. Apoi, voi aștepta momentul să-l expun în inima cuiva, înainte ca timpul să-l modifice!

HULIGANII

Text: Alex Ștefănescu, clasa a X-a F

Mircea Eliade a fost scriitor, filozof și profesor la Universitatea din Chicago (catedra de istorie a religiilor). Este un nume de referință în literatura română și trebuie să ne mândrim, deoarece a fost spirist, ca noi toți, și, în plus, a debutat scriind în revista **Vlăstarul**. Tradiția liceului gravitează și în jurul altor oameni de cultură, precum: Arșavir Acterian, Haig Acterian, Dan Barbilian (Ion Barbu), Barbu Brezianu, Constantin Noica, și lista continuă... Ce vreau să subliniez? Nu putem sta nepăsător! Avem datoria de a redeștepta în memoria tuturor contribuția acestor personalități la primenirea culturii românești și este de datoria noastră să le remarcăm operele și să tragem anumite concluzii. Așadar, în textul de față, mi-am propus să aștern câteva cuvinte despre romanul **Huliganii** al lui M. Eliade.

La 29 noiembrie 1935, Mircea Eliade, care avea doar 28 de ani, publică acest roman, scriitorul fiind ocrotit de succesul romanului precedent, **Maitreyi**. O schimbare de perspectivă se constată încă din incipit, autorul renunțând la tehnica monologului interior. Opera în sine reprezintă o frescă socială de o complexitate nemaiîntâlnită.

În primele treizeci de pagini, mărturisesc, mi-a fost greu să înțeleg ce se întâmplă cu adevărat. Firește, acest număr nu justifică neapărat instalarea cititorului într-un centru tematic de control, cufundarea în universul fictiv, așa cum mi s-a întâmplat citind operele lui Ernst Hemingway sau Liviu Rebreanu. De ce? Pentru că titlul înșală orizontul de așteptare al cititorului. Huliganismul evidențiat de Eliade valorifică o conotație originală, îndepărtându-se de sensul propriu al

termenului, spre un tărâm mult mai culturalizat: „Sensul curent al termenului huligan se referea la grupurile de tineri antisemiți, gata să spargă geamuri sau capete, să atace, să jefuiască sinagogi, să ardă cărți. Nimic din toate acestea nu se întâmplă în romanul meu. Contextul politic, adică mai precis antisemit, al huliganismului era cu desăvârșire absent.”(Mircea Eliade)

Prin intermediul unui narator extradiegetic, ni se permite accesul în mai multe planuri narrative. Petru Anicet, Alexandru Pleșa și Mitică Gheorghiu, cu vârste cuprinse între optsprezece și douăzeci și cinci de ani, poartă însemnele nihilismului dostoievskian. Regulile societății sunt ignorate iar oamenii ce stau în calea lor spre ideal sunt sancționați fără scrupule. David Dragu, model de „huligan” pentru Pleșa, clarifică sensul termenului: „Cuvântul acesta e frumos, e un cuvânt foarte frumos. și surprinde foarte multe lucruri... De aceea îmi place și-l întrebuițez des. Să nu respecti nimic, să nu crezi decât în tine, în tinerețea ta, în biologia ta, dacă vrei... Cine nu deutează așa, față de el însuși sau față de lume- nu va crea nimic, va rămâne sterp, timorat, copleșit de adevăruri. Să poți uita adevărurile, să ai atâta viață în tine încât adevărurile să nu te poată pătrunde, nici intimida- iată vocația de huligan”.

Mircea Eliade sondează un mod de a fi actual pentru noi, tinerii. Personajele nu se supun conformismului social deoarece constată imperfecțiunile și artificialitatea umanității. În asemenea circumstanțe, refugiul în discuții despre Dostoievski, Dante, Goethe, Gide, Nietzsche sau Nae Ionescu relevă o altă dimensiune a „huliganismului”.

Centrul de Excelență în Matematică - la Spiru!

PROBLEME PROPUSE ȘI VARIANTE DE REZOLVARE

În primăvara acestui an, liceul nostru a devenit părtaș la un proiect ce germinează de ani buni (zeci chiar), care are o susținere legislativă: un act legislativ votat în Parlament, dar cu o mică „hibă” esențială- lipsa câtorva articole care ar fi trebuit să precizeze cum și cu ce resurse s-ar putea aplica.

Important că, la inițiativa și prin voința Inspectorului General Adjunct, Liliana Toderiuc, prin profesionalismul inspectorilor de matematică: Gabriel Vrinceanu și Ovidiu Șontea, și prin aportul material al Primăriei Capitalei, reprezentată de domnul profesor Florin Diaconescu, proiectul Centrul de Excelență în Matematică pentru clasele IV-VIII a prins rădăcini la noi în colegiu, ca un „vlăstar”, din gândirea constructivă și vizionară a lui Haret.

În fiecare sâmbătă și/sau duminică a săptămânii, cei mai buni copii cu aptitudini matematice reale se întâlnesc la CNSHB unde, îndrumați de profesori motivați, își cizelează și aprofundează cunoștințele, competențele și creativitatea în matematică.

În urma unei discuții colegiale, directorul liceului a propus doamnei profesor Mihaela Berindeanu, coordonator la clasa a VIII-a, publicarea în revista CNSHB, „Vlăstarul”, a unor probleme originale sau prelucrate din literatura de specialitate. Ca urmare a acestui demers, a apărut materialul următor, inedit pentru revista noastră în ultimii ani. Redactarea și eventualele greșeli și le asumă prof. Alexandru Constantinescu.

Activitatea Centrului de Excelență a atras atenția, astfel că, în nr. 1190, săptămâna 1-7 aprilie 2013, din **Tribuna învățământului** a fost publicat un articol în acest sens.

PROBLEMA 1 (autor: Mihalcu Alexandru, elev Șc.Gen.nr.97, București)

Fie $x, y \in \mathbb{R}$, care verifică relația $x^2 - 2x + 1 + y^2 + 2y = 0$
a. $x > y$ b. $x + y \leq \sqrt{2}$

Soluție a) Scriem relația din enunț ca o sumă de pătrate: $(x-1)^2 + (y+1)^2 = 1$. Rezultă că

$$(x-1)^2 \leq 1 \Leftrightarrow |x-1| \leq 1 \Leftrightarrow -1 \leq x-1 \leq 1 \Leftrightarrow 0 \leq x \leq 2$$

Analog, $(y+1)^2 \leq 1 \Leftrightarrow |y+1| \leq 1 \Leftrightarrow -2 \leq y \leq 0$. Deci $y \leq 0 \leq x$. Daci $x = y = 0$, în relația dată ajungem la o contradicție: $1=0$.

În concluzie $y < x$

Variantă (Al.Constantinescu)

Din relația dată rezultă $x^2 + y^2 + 1 = 2(x-y)$. Deoarece $x^2 + y^2 + 1 \geq 1$ ($x^2 \geq 0, \forall x \in \mathbb{R}$)

rezultă $x^2 + y^2 + 1 > 0 \Rightarrow 2(x-y) > 0 \Rightarrow x-y > 0$, adică $x > y$

OBSERVAȚIE!!! Cunoștințele excelente și abilitățile tehnice ale puștilor le-au „blocat” calea cea mai simplă de rezolvare; acest lucru li se întâmplă des și „celor mari”.

b) În prealabil, amintim următorul lanț de inegalități:

$$(1) \min(a,b) \leq \frac{2ab}{a+b} \leq \sqrt{ab} \leq \frac{a+b}{2} \leq \sqrt{\frac{a^2+b^2}{2}} \leq \max(a,b), \forall a > 0, b > 0 \text{ cu egalitate dacă și nu mai dacă } a = b$$

unde $m_H = \frac{2ab}{a+b}$ = media armonică, $m_G = \sqrt{ab}$ = media geometrică, $m_A = \frac{a+b}{2}$ = media aritmetică, $m_P = \sqrt{\frac{a^2+b^2}{2}}$ = media pătratică.

Fiecare din aceste inegalități, după un calcul scurt, se reduce la inegalitatea fundamentală pe mulțimea \mathbb{R} și anume: $A^2 \geq 0, \forall A \in \mathbb{R}$

$$\text{De exemplu, } m_H \leq m_A \Leftrightarrow \frac{2ab}{a+b} \leq \frac{a+b}{2} \Leftrightarrow \frac{4a^2b^2}{(a+b)^2} \leq ab \Leftrightarrow 4ab \leq a^2 + b^2 + 2ab$$

$$\Leftrightarrow 0 \leq (a-b)^2, \text{ cu egalitate dacă } a-b=0 \Leftrightarrow a=b.$$

Trecem la rezolvarea de la punctul b).

Variantă I $m_P \geq m_A$ pentru $a = x-1$ și $b = y+1$ în (1) și obținem:

$$\frac{(x-1)+(y+1)}{2} \leq \sqrt{\frac{(x-1)^2+(y+1)^2}{2}} \Leftrightarrow \frac{(x-1)^2+(y+1)^2}{2} \geq \frac{(x+y)^2}{4} \Leftrightarrow \frac{1}{2} \geq \frac{(x+y)^2}{4}$$

$$\Leftrightarrow (x+y)^2 \leq 2 \Leftrightarrow -\sqrt{2} \leq x+y \leq \sqrt{2}$$

Notăm $x+y = a \Rightarrow y = a-x$, care înlocuit în relația din enunț, obținem:

$$2x^2 - x(4+2a) + a^2 + 2a + 1 = 0, \text{ ecuație de gradul II cu soluția reală, deci } \Delta \geq 0 \text{ sau}$$

$$8-4a^2 \geq 0 \Leftrightarrow a^2 \leq 2 \Rightarrow x+y \leq \sqrt{2}$$

Variantă II (propusă la curs de alți elevi ca aplicație la ecuația de gr.II).

Notăm $x+y = a \Rightarrow y = a-x$, care înlocuit în relația din enunț, obținem:

$$2x^2 - x(4+2a) + a^2 + 2a + 1 = 0, \text{ ecuație de gradul II cu soluția reală, deci } \Delta \geq 0 \text{ sau}$$

$$8-4a^2 \geq 0 \Leftrightarrow a^2 \leq 2 \Rightarrow x+y \leq \sqrt{2}$$

PROBLEMA 2 (autor: Zarafu Mihnea, elev Școala Gen.nr.97, București, elev care a obținut premiul special al juriului la faza națională a Olimpiadei de Limba și literatura română și clasat pe locul 1 la Olimpiada de limba Engleză, faza pe București)

Fie $x, y \in \mathbb{R}$, care verifică relația $x^2 + y^2 + \frac{1}{x^2} + \frac{1}{y^2} = 6$. Determinați

valoarea minimă a lui $n, n \in \mathbb{R}$, astfel încât să fie valabilă relația

$$xy - \frac{1}{xy} + \frac{y}{x} - \frac{x}{y} < n.$$

Soluție: Relația din enunț se scrie ca sumă de două pătrate:

$$x^2 + \frac{1}{x^2} + 2 + y^2 + \frac{1}{y^2} - 2 = 6 \Leftrightarrow \left(x + \frac{1}{x}\right)^2 + \left(y - \frac{1}{y}\right)^2 = 6$$

Aplicăm inegalitatea: $2ab \leq a^2 + b^2 \Leftrightarrow 0 \leq (a-b)^2, \forall a, b \in \mathbb{R}$, pentru $a = x + \frac{1}{x}$ și $b = y - \frac{1}{y}$

și obținem că $\left(x + \frac{1}{x}\right)^2 + \left(y - \frac{1}{y}\right)^2 \geq 2\left(x + \frac{1}{x}\right)\left(y - \frac{1}{y}\right) \Leftrightarrow 6 \geq 2\left(x + \frac{1}{x}\right)\left(y - \frac{1}{y}\right)$

conform (2), deci $xy - \frac{1}{xy} + \frac{y}{x} - \frac{x}{y} < 3$. Inegalitatea devine egalitate doar dacă $a = b$,

adică $x + \frac{1}{x} = y - \frac{1}{y} \Rightarrow x^2 + \frac{1}{x^2} + 2 = y^2 + \frac{1}{y^2} - 2 \Leftrightarrow x^2 + \frac{1}{x^2} + 4 = y^2 + \frac{1}{y^2}$,

care înlocuit în relația din ipoteză ne dă $x^2 + \frac{1}{x^2} + 4 + y^2 + \frac{1}{y^2} = 6 \Leftrightarrow x^2 + \frac{1}{x^2} = 1$,

contradicție cu inegalitatea $x^2 + \frac{1}{x^2} \geq 2 \Leftrightarrow x^2 + \frac{1}{x^2} \geq 2 \Leftrightarrow \frac{x^2 + 1}{2} \geq 1 \Leftrightarrow m_A \geq m_G$ (De ce?)

În concluzie, avem inegalitatea strictă $xy - \frac{1}{xy} + \frac{y}{x} - \frac{x}{y} < 3$

OBSERVAȚIE !!! Elevii au demonstrat doar că 3 este un majorant al expresiei $xy - \frac{1}{xy} + \frac{y}{x} - \frac{x}{y}$.

Mai trebuie dovedit că 3 este cel mai mic majorant natural al expresiei.

Pentru aceasta, să simplificăm puțin enunțul. Dacă notăm $a = x + \frac{1}{x}$ și $b = y - \frac{1}{y}$ ipoteza devine:

$a^2 + b^2 = 6$ și concluzia devine $ab < n$. Trebuie să arătăm că: $n = 3$ este cea mai mică

valoare naturală pentru care $ab < n$. Pentru aceasta este suficient să observăm că dacă luăm

$a = \sqrt{5}$ și $b = 1$, atunci $a^2 + b^2 = 6$ și $ab = \sqrt{5} > 2$. În plus, pentru aceste valori ale lui a

Mai | **Vlăstarul 44**

și b ecuațiile $x + \frac{1}{x} = \sqrt{5}$ și $y - \frac{1}{y} = 1$ au soluții reale, adică $x^2 - x\sqrt{5} + 1 = 0$ și

$y^2 - y - 1 = 0$. Au soluții reale ceea ce este evident pentru că discriminanții ecuațiilor sunt pozitivi.

PROBLEMA 3 (autor: Caraconcea Corina, Școala Generală nr. 79, medalia de bronz la O.N.M., ediția 2013)

Demonstrați inegalitatea: $\frac{a}{10b+c} + \frac{b}{10c+a} + \frac{c}{10a+b} \geq \frac{3}{11}$, pentru orice

$a, b, c \in \mathbb{R}$, cu egalitate dacă $a = b = c$.

Soluție: Amintim o inegalitate clasică (des uzitată în problemistica matematicii) numită Cauchy-Schwarz:

$(a_1b_1 + a_2b_2 + a_3b_3)^2 \leq (a_1^2 + a_2^2 + a_3^2)(b_1^2 + b_2^2 + b_3^2)$, pentru orice $a_1, a_2, a_3, b_1, b_2, b_3 \in \mathbb{R}$, cu egalitate dacă $\frac{a_1}{b_1} = \frac{a_2}{b_2} = \frac{a_3}{b_3}$. În această inegalitate considerând $a_1 = \frac{a}{\sqrt{x}}$, $a_2 = \frac{b}{\sqrt{y}}$,

$a_3 = \frac{c}{\sqrt{z}}$, $b_1 = \sqrt{x}$, $b_2 = \sqrt{y}$, $b_3 = \sqrt{z}$, obținem următoarea inegalitate:

$(a+b+c)^2 \leq \left(\frac{a^2}{x} + \frac{b^2}{y} + \frac{c^2}{z}\right)(x+y+z)$ sau $\frac{a^2}{x} + \frac{b^2}{y} + \frac{c^2}{z} \geq \frac{(a+b+c)^2}{x+y+z}$ pentru orice a, b, c

$x, y, z > 0$, cu egalitate dacă $\frac{a}{x} = \frac{b}{y} = \frac{c}{z}$

În cazul problemei noastre, considerăm $\frac{a}{10b+c} = \frac{a^2}{10ab+ac}$ și celelalte.

Atunci $\frac{a}{10b+c} + \frac{b}{10c+a} + \frac{c}{10a+b} \geq \frac{(a+b+c)^2}{10ab+ac+10bc+ab+10ac+bc}$

Deci $\frac{a}{10b+c} + \frac{b}{10c+a} + \frac{c}{10a+b} \geq \frac{(a+b+c)^2}{11(ab+ac+bc)}$. Este suficient de arătat că

$\frac{(a+b+c)^2}{11(ab+ac+bc)} \geq \frac{3}{11} \Leftrightarrow (a+b+c)^2 \geq 3(ab+ac+bc) \Leftrightarrow a^2 + b^2 + c^2 \geq ab + ac + bc$

o altă inegalitate clasică care se verifică astfel:

$2a^2 + 2b^2 + 2c^2 \geq 2ab + 2ac + 2bc \Leftrightarrow (a-b)^2 + (b-c)^2 + (c-a)^2 \geq 0$

Autori: prof. Alexandru Constantinescu și prof. Cristina Militaru

Mai | **Vlăstarul 45**

CONSTANTE CELEBRE ÎN MATEMATICĂ

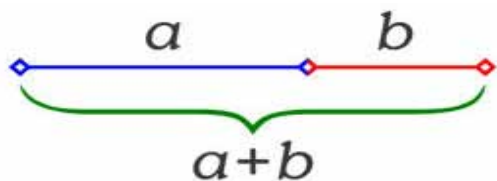
În cele ce urmează, vom continua prezentarea unor numere speciale care au o semnificație majoră în peisajul matematicii. Dacă, în numărul precedent al revistei, am supus atenției numerele π și e , acum e rândul „numărului de aur”.

Secțiunea de Aur a segmentului de lungime $a+b$ din desen este realizată atunci când raportul dintre $a+b$ și a este egal cu raportul dintre a și b .

Numărul de aur sau *Secțiunea de aur* (numită uneori și *Raportul de aur*, *Proportia divină*), notată cu litera grecească Φ sau ϕ (citită „phi”), este primul număr irațional descoperit și definit în istorie.

Numărul de aur este aproximativ egal cu 1,618033 și poate fi întâlnit în cele mai surprinzătoare împrejurări. Cu toate că este mai puțin important pentru dezvoltarea matematicii decât constantele amintite mai sus, nu există un alt număr mai faimos. Numărul Φ pare să fie prezent peste tot în natură: de la formarea cochiliilor melcilor, la dispunerea petalelor florilor, până la formarea galaxiilor.

Prima definiție clară a numărului Φ a fost dată prin jurul anului 300 î.Hr. de către Euclid din Alexandria, părintele geometriei. *Secțiunea de Aur* a segmentului de lungime $a+b$ din desen este realizată atunci când raportul dintre $a+b$ și a este egal cu raportul dintre a și b .

Astfel, raportul de aur poate fi calculat

din proporția: $\frac{a+b}{a} = \frac{a}{b} = \phi$, care conduce la ecuația: $\phi^2 - \phi - 1 = 0$.

Φ este rezultatul pozitiv al ecuației și are valoarea:

$$\phi = \frac{1 + \sqrt{5}}{2} \approx 1,618033$$

În matematică acest raport are proprietăți interesante și mai poate fi exprimat ca:

$$\phi = 1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{\dots}}}}$$

$$\phi = \sqrt{1 + \sqrt{1 + \sqrt{1 + \sqrt{1 + \dots}}}}$$

Numărul Φ este de fapt limita unui straniu și faimos șir de numere care se numește „șirul lui Fibonacci”, construit

astfel: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, ...

Fibonacci înseamnă „fiul lui Bonacci” și este porecla unui faimos matematician Italian, Leonardo di Pisa (1170-1250), care a publicat în cartea sa, **Liber abbaci**, o problemă de matematică despre înmulțirea iepurilor. Această problemă conduce la construcția șirului de mai sus.

Pe scurt, șirul lui Fibonacci se obține astfel: pornind de la al doilea 1, următoarele numere apar ca suma celorlalte două din urmă. Șirul apare 1, 1, 1+1=2, 2+1=3, 3+2=5, 5+3=8, 8+5=13 și tot așa. Reprezentând geometric șirul, alegem două numere (13 și 8) și formăm un dreptunghi. În interiorul acestui dreptunghi, fiecare număr al lui Fibonacci dinaintea lui 13 formează latura unui pătrat. Dacă trasăm o linie curbă pornind

de la 1 spre 8, parcurgând punctele diagonale opuse în pătratele din desen, obținem o spirală.

Natura iubește spiralele. De la floarea soarelui, cochiliile marine până la vârtejuri și galaxii, toate au ales să aibă această formă. Avem în desenul alăturat o cochilie care respectă spirala descrisă mai sus.

Foarte mulți consideră că folosirea raportului de aur în lucrările de artă și arhitectură conferă acestora o estetică plăcută. S-au făcut numărate speculații despre prezența *Secțiunii de Aur* în construcția piramidelor sau a Partenonului, în picturile lui Leonardo da Vinci sau chiar în creațiile muzicale ale unor compozitori. Dacă acestea sunt adevărate rămâne, însă, un mister. Ceea ce contează este faptul că studiul *Secțiunii*

de aur continuă să prezinte interes, iar acest subiect apare în numeroase articole și cărți, una din acestea fiind prima amintită aici, în bibliografie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mario Livio, **Secțiunea de aur-Povestea lui phi, cel mai uimitor număr**, Editura Humanitas, București, 2012
2. Ian Stewart, **Îmblânzirea infinitului-Povestea Matematicii**, Editura Humanitas, București, 2011
3. www.wikipedia.org și alte site-uri verificate

NOTA REDACTIEI: un articol despre numărul Φ a fost scris în nr. 3 și 5 ale **Vlăstarului** din 1924, de către Emil Ștefănescu, cel care coordona secțiunea științifico-matematică a revistei, alături de Mircea Eliade (care se ocupa de partea culturală). Astfel, **Vlăstarul** devine „a treia revistă cu preocupări matematice din România”, alături de prestigioasele reviste de matematică: **Revista matematică din Timișoara** (apărută în 1921) și, mai ales, **Gazeta Matematică** (datând din 1895). Sursa: art. **Un program și un apel** de prof. I. Banciu din nr.2 al revistei **Vlăstarul**, anul I, 1924

Text: prof. Cristina Maria Militaru

I'm still waiting for the day that I will actually use

17. $\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} + \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} + \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} = 0$	18. $3 \frac{\partial^2 u}{\partial x^2} + 5 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} + \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} = 0$
19. $\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} + 6 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} + 9 \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} = 0$	20. $\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} - \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} - 3 \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} = 0$
21. $\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} = 9 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y}$	22. $\frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} - \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} + 2 \frac{\partial u}{\partial x} = 0$
23. $\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} + 2 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} + \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} + \frac{\partial u}{\partial x} - 6 \frac{\partial u}{\partial y} = 0$	
24. $\frac{\partial^2 u}{\partial x^2} + \frac{\partial^2 u}{\partial y^2} = u$	
25. $u^2 \frac{\partial^2 u}{\partial x^2} = \frac{\partial^2 u}{\partial r^2}$	26. $k \frac{\partial^2 u}{\partial x^2} = \frac{\partial u}{\partial t}, k > 0$

in real life

CU BURTA PS CARTE

Te-ai simțit vreodată frustrat gândindu-te că aparții unui popor mic? Ai purtat pe umeri, chiar și pentru un moment, povara unui sentiment de criză și a conștiinței neputinței tale de a fi și de a-ți impune, cu forță, destinul în istoria lumii? Ai trăit complexul unei culturi minore, a unei limbi pe care o simți bogată și expresivă, dar căreia i-ai adus, poate doar în trecere, acuzația de a-ți fi limitat posibilitățile de comunicare, făcându-te să te simți trădat în fața internaționalismelor lingvistice? Dacă măcar pentru o secundă, una din aceste probleme ți-a băntuit mintea și ți-a marcat lumea, ești Cititorul chemat al operelor unui autor care a reușit să înfrângă barierele, câștigând în fața prejudecății spațiului cultural minor. Este vorba despre scriitorul de origine albaneză, ISMAIL KADARE, prezență constantă în librării.

Nu mi se pare a fi o întâmplare faptul că **Generalul armatei moarte** este prima operă în proză a lui Kadare, inițial acesta publicând două volume de poezie **Visări juvenile** și **Melancolie**. Romanul păstrează filonul poetic convertit însă în discursul mitic care îl dublează pe cel istoric. Deși istoria dezvoltă o problematică a cronologicului, deși plasează ființa umană în umbra tragică a unui timp al trecerii care se pierde în aroganțe, în derizorii, în false polemici de tip axiologic, acela care devine una cu substanța eternă a

lumii iese întotdeauna învingător, destinul său ținând de natura impetuoasă și eternă a forțelor elementare, universale.

Fără a fi demonstrativ, plasându-se chiar în afara oricărei teze, programatic în bandă, uneori evident în derizoriu, scriitorul aduce la lumină o lume-metaforă. Închisă în aparențele unei degradări ce pare să-i conteste apartenența la umanitate, este hieratică prezența a spiritului în lume, hrănindu-se din reprezentări mitice. Recursul la imaginea colectivă de tip arhetipal îi dă identitate, măreție, o magie care acționează ca o forță dizolvantă în fața unei istorii crude care o disprețuiește și încearcă să o distrugă.

Confruntare a două tipuri de a fi în lume, romanul este construit pe opoziția tensionată a două tipuri de discurs: pe de o parte, cel oficial, expresie a unei culturi majore, a unei forțe militare covârșitoare, care se vrea încărcat de greutatea adevărului unic, a autorității de necontestat, reprezentat de general, subminat însă încă din titlu; pe de altă parte, treptat, ia naștere un discurs mitic, al albanezilor, trăind în acord cu natura și articulându-și limbajul și gestul în raport cu adevăruri rămase de la începutul lumii. Nu întâmplător, generalul italian este singurul care nu poate înțelege, discursul său dizolvându-se treptat, înghițit de poveștile celorlalți. Cântecul și

poveștea devin modalități fundamentale de a fi ale unui popor care face din luptă, nu modalitatea arogantă de a supune, ci prilej de a crea permant mitologie, povești despre eroism, singurătate, despre viață și moarte, stabilindu-se permanent în orizontul marilor momente ale existenței umane. Este o carte despre o lume intim definită de un spațiu, trăind în afara cronologicului, dincolo de perisabilul civilizației, pentru care istoria stă sub semnul unic al luptei mitice. Povestea primelor zile ale războiului care aduce în prim plan figura albanezului Nik Martini, venit să lupte singur contra armatei aliaților care-i invadează pământul, reamintește rădăcinile mitice ale rezistenței omului în fața răului. Istoria nu este decât o succesiune de concretizări ale luptei mitice inițiale, înfruntare a binelui și a răului, ciocnire în natură în numele vieții și al morții.

Cartea lui Kadare propune o poveste care nu poate fi înfrântă. Este o poveste despre intima cospațialitate a omului cu elementul, cu piatra și apa. Ploaia și muntele devin referințe simbolice ale unei geografii existențiale care se mântuie eliberându-se într-un plâns universal. Apa și piatra se insinuează în acțiunile generalului dizolvându-le, dar și în gândurile acestuia ca amenințări ale unei aneantizări acute, a unui vid intuit în formele proprii vieții. Nu întâmplător, sentimentul de securitate al generalului nu poate fi păstrat decât în spațiile sărăcăcioase ale unei civilizații care nu se poate apăra și subzista în afara ei, în hotel, restaurant, paradă, ceremonie. Dincolo de eveniment, se ridică ființa umană: un subteran al morții, siluete-mărturie ale unor experiențe care există dincolo de accidental, de apartenențele arbitrar rânduite de omul nou.

Siluetele soldaților italieni morți în Albania, în cel de-al doilea război mondial, vorbesc despre durere, dar și speranță fericire, vocile, ridicându-se din jurnalele rămase mărturie pe care generalul le citește obsesiv, oficiază ritualul de îngropare pentru cei fără mormânt. Dintr-o zonă a esențelor se ridică și bocetul babei Nica, nu numai un ceremonial sacru într-un conflict colectiv dureros cum este războiul, ci moment de a marca și a sancționa răul arhetipal care se ascunde în ființa umană, concretizat în roman în persoana nevăzută, totuși mereu prezentă a colonelului Z.. Erou și martir în istorie, forță malefică pentru umanitate, reprezentare a unui rău ancestral cuibărit în ființa umană, răzbește la lumină în momente criză, atras de mirosul dăunător al puterii, dar se autodevorează în final.

Generalul armatei moarte este o carte care te pune pe gânduri: poate nu te convinge, nici nu încearcă, dar te obligă la al doilea gând asupra autenticității unor atitudini și valori, discursul având o capacitate aproape magică de a capta atenția.

Text: prof. Angela Turculeț

Eu și tatăl meu...criticul Marin Mincu

Text: Ana Maria Mincu, clasa a IX-a H

Marin Mincu a fost poet, critic literar, istoric literar, semiolog și eseist român. Licențiat în filologie (Universitatea București:1962-1967), se specializează în semiotica literară la Facultatea de Litere și Filozofie a Universității din Torino (1974-1978). Obține, în 1971, doctoratul în Filologie la Universitatea din București, iar în 1972 devine membru al Uniunii Scriitorilor. Obține numeroase premii atât în țară, cât și în străinătate: 1981 - Premiul Asociației Scriitorilor din București, 2000 - Premiul Uniunii Scriitorilor din România, 1989 - Premio Internazionale Eugenio Montale (Roma), 1993 - Premio letterario Carlo Betocchi (Città di Piombino), 1996 - Premiul Herder (Viena), 1998 - Premio Nazionale di Narrativa.

Tatăl meu este Marin Mincu. E scriitor, critic literar, poet, eseist... e cel care a câștigat premiul Herder pentru literatură în 1996... pentru el și pentru această țară! Pentru mine, însă, nu contează cât este de cunoscut, nu sunt importante faima, renumele sau reputația. Pentru mine e doar tatăl meu cu care mă plimbam prin parcuri, prin magazine, pe la Uniunea Scriitorilor, pe malul mării. E greu să-mi potrivesc cuvintele când vine vorba despre el. E greu să cred că sunt potrivite, că exprimă ceea ce simt cu adevărat.

Acum, când nu mai e... e mai greu decât oricând. Mai am doar niște frânturi de amintiri și obsesia că ar fi trebuit să-i spun mai multe, să-l îmbrățișez și să-l ascult mai des, să-l fac să simtă cât de important era pentru mine... să-l iubesc așa cum era. Dar orgoliul meu era prea mare sau poate era doar teama că nu mă puteam ridica la un anumit nivel, că nu sunt îndeajuns de bună... iar toate acestea m-au copleșit.

Prin ceea ce mi-a dăruit, tatăl meu a fost și este unic. De fiecare dată când ne întâlneam, mă făcea să mă simt specială: „Ai grijă, Ana! Tu nu ești oricine! Tu ești fata mea și trebuie să devii cineva! Vezi că verbul ăsta - a deveni - e foarte important în viață. Dar știi și eu câte pricepi tu acum... Ai grijă să te ferești de gloată să nu cazi în ea!”, îmi spunea. Când ne întâlneam, mă privea îndelung și pătrunzător! Avea o privire aparte. Parcă pătrundea prin mine și citea tot ce ascundeam acolo, în interiorul meu. De multe ori era dur, puțin comunicativ cu cei din jur și foarte conștient de propria lui valoare. Dar, când ne întâlneam, se transforma: devenea blând, stângaci în gesturi și în exprimare, vizibil emoționat și foarte mândru.

Îmi amintesc că unul dintre locurile noastre de întâlnire era în Cișmigiu, pe aleea cu statuile scriitorilor. Aveam vreo patru-cinci ani, iar el îmi povestea, de fiecare dată cu aceeași patimă, viața fiecărui scriitor. Ne tot învățeam pe aleea aceea destul de îngustă. Eu trăgeam cu coada ochiului la locul de joacă și tânjeam să mă dau în leagăne. Când mă plictiseam de atâtea povești, o zbugheam către leagăne, iar el alerga după mine zâmbind și atunci începea cu adevărat jocul. Mă dădea în leagăn cu mare viteză, așa cum îmi plăcea mie. Mama se uita îngrozită, iar noi râdeam pentru că eram complici. Simțeam că ating cerul. Vântul îmi mângăia părul, iar razele

soarelui îmi încălzeau fața. Erau clipele noastre de fericire, iar noi doi le trăiam cu adevărat!

Într-o zi, m-a dus la Uniunea Scriitorilor unde conducea un ceneclu literar. Habar nu aveam ce era un ceneclu! Îmi amintesc că am intrat într-o sală destul de mare, cu multe scaune, puțin întunecată. M-a privit drept în ochi și mi-a spus că dorința lui este să-mi citească și eu într-o zi poeziile acolo. Am văzut cum ochii i se umeziseră, iar vocea îi tremura ușor... Ne-am întâlnit acolo cu o mulțime de oameni care îl salutau respectuos, îi povesteau tot felul de lucruri din care eu nu înțelegeam nimic. Dar el parcă nu auzea. Mă ridica în brațe, zâmbea și le răspunea: „Lasă, dragă, bazaconiile astea. Uite-aici! Ea e fata mea! Ea e Ana!...” Și, când spunea asta, ochii îi sclipeau din nou iar fața i se lumina de bucurie! Iar eu, ghemuită acolo, la pieptul lui, mă simțeam cea mai importantă ființă de pe planetă.

De cele mai multe multe ori când ieșeam, eu doream să mergem la cumpărături. Mereu îmi doream haine... erau singurele care mă mulțumeau cu adevărat atunci, dar el se încrunta și începea să-mi țină aceeași prelegere: „dragă, chestia asta cu hainele e o tâmpenie; cumperi ceva doar dacă chiar ai nevoie; nu hainele sunt importante, ci cartea; tu trebuie să studiezi; dă-le naibii de haine!”. Și, atunci, se declanșa tragedia! Eu mă supăram foarte tare și nu mai vorbeam cu el. Mergeam înaintea lui pe trotuar și nu mai scoteam o vorbă. Dar, după câteva minute, tatăl meu ceda și ne întorceam la magazine. De fiecare dată eram învingătoare. Îi auzeam vocea în spatele meu întrebând-o pe mama: „Măcar tu înțelegi că problema asta a ei e o tâmpenie?” Dar mama era de partea mea și, întotdeauna, întâlnirile noastre se terminau într-un singur fel: eu fericită alergând cu sacoșele în brațe, iar el fără niciun leu în buzunare, dar fericit pentru fericirea mea!

Într-o zi a venit la mine cu o carte în brațe... o carte imensă. Pe atunci mi se părea ceva mult prea greu de ținut în mână, iar de citit nici măcar nu intra în discuție! Eram doar o fetiță răzgâiată, de nouă-zece ani, care nu înțelegea prea multe despre cărți. Ne-am așezat pe o bancă în parc și mi-a spus: „Uite, asta e pentru tine. Aici, pe prima pagină, ți-am scris ceva și sper să înțelegi când vei fi mai mare”. După ce am intrat la liceu, am descoperit și cartea și semnificația ei: **O panoramă critică a poeziei românești din secolul al XX-lea**. Pe prima pagină e scris:

Fiicei mele, Ana-Maria Claudia Mincu, îi dăruiesc această carte importantă, pentru a o citi când va fi mare...

*Cu dragoste,
Tata.*

A plecat într-o zi de luni - 30 noiembrie 2009 - la Televiziunea Română, la TVR Cultural, unde era invitat la o emisiune pentru a-și prezenta ultima carte de critică literară apărută... Și nu s-a mai întors. Ulterior, am citit în presă că i s-a făcut rău imediat după emisiune și s-a prăbușit pe hol. Acolo s-a terminat totul.

Când a aflat ce s-a întâmplat, mama mi-a spus că mă sunase în acea dimineață înainte să plece la Televiziune. De fapt, îmi amintesc că mă suna întotdeauna înainte de fiecare apariție a sa televizată. Îmi spunea că se gândea la mine în acele momente! Iar eu eram așa mândră când îl vedeam pe ecran! Și chiar credeam că mă privea de acolo!

N-am apucat să-mi iau rămas bun! Și nu-l mai găsesc decât pe Aleea Scriitorilor de la Bellu! El mi-a dat putere, el mi-a dat curaj, el m-a învățat să fiu demnă. N-am apucat să-i spun nici ce fericită eram când ne suflecăm amândoi pantalonii și alergam pe malul mării prin valuri. N-am avut timp să-i mulțumesc pentru clipele în care mă făcea să cred că nu mai există pe lume alte persoane în afară de noi doi.

Așadar, viața lângă tatăl meu înseamnă iubire, literatură și tot ceea ce sunt astăzi! Îl simt în preajma mea, îl visez, îmi vorbește, mă veghează și mă iubește la fel de mult. Pentru toate acestea, îți mulțumesc, tată!

Galeria C.N. „Spiru Haret”

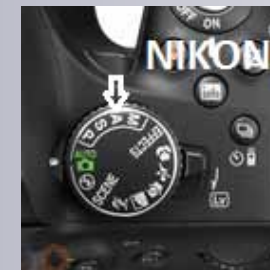
Desenele au fost realizate de elevele

Ambrin Fazal, clasa a IX-a G și Beatrice Nastase, clasa a IX-a A

DIAFRAGMA

Diafragma, sau apertura, reprezintă un ansamblu de lamele metalice aflate în obiectiv, ce controlează cantitatea de lumină care intră în senzor dar și claritatea zonelor din afara focusului. În limbajul fotografic, diafragma este reprezentată prin „f” sau „f/” (spre exemplu, „f/1.4”, „f/2”,.....„f/36”).

La DSLR-uri și la anumite aparate compacte, putem găsi moduri dedicate diafragmei în care se setează valoarea diafragmei și ISO (sensibilitatea la lumină), iar aparatul reglează timpul de expunere (la Canon, acest mod îl identificăm prin „Av”, la Nikon- „A” iar la Sony Alpha- tot „A”).

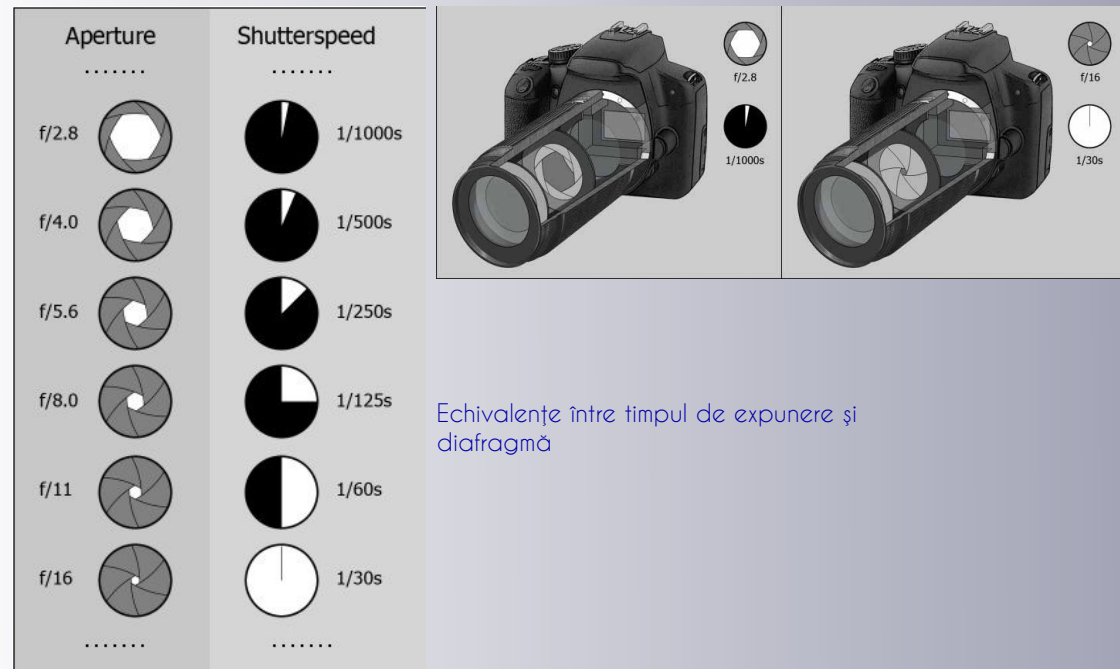

Acum, hai să vorbim despre valorile diafragmei. Cum am menționat, aceasta este o componentă fizică a aparatului, reglând cantitatea de lumină care pătrunde în senzor. Obturatorul central aparține obiectivului (include și ceasul de obturare) iar obturatorul focal este montat pe body. Un „f” cât mai mic reprezintă o diafragmă cât mai deschisă și o cantitate mult mai mare de lumină care intră în senzor. Sugestie: când cumpărați un aparat, țineți cont că cel mai bun senzor este cel full-frame. VALOAREA DIAFRAGMEI ESTE INVERS PROPORȚIONALĂ CU TIMPUL DE EXPUNERE, adică: diafragmă mică („f” mare) - timpuri mari de expunere și invers.

The diagram illustrates how aperture affects depth of field. It shows three camera views with different aperture settings: f/2.8 (wide aperture, shallow depth of field), f/8.0 (medium aperture, medium depth of field), and f/16 (narrow aperture, deep depth of field). Each view includes a camera icon, a diagram of the lens aperture, and a small image of a cup to show the effect of the aperture on the background blur.

| Despre fotografie |

Exemplu: 1/125 f/5,6 ISO 100 și 1/60 f/8 ISO 100 sunt setări care au în comun cantitatea de lumină care intră în senzor.

Sugestie: în cazul expunerilor prelungite, se recomandă o diafragmă cât mai mică („f”mare), pentru a compensa timpul de expunere care poate ajunge până la o oră sau două, dacă va ține bateria.

Diafragma are încă un scop foarte important: un „f” mai mic produce blur în zonele nefocalizate. Dacă fotografăm o pagină de ziar, ca să obținem claritate în zonele periferice, mărim și diafragma; cu alte cuvinte, păstrând focala și distanța, reglăm claritatea din diafragmă.

Sugestii:

- în fotografia-peisaj, se recomandă un „f” cât mai mare, pentru a se evita blurul;
- în cadrul portretelor sau a fotografiilor-macro, se recomandă o diafragmă cât mai deschisă pentru obținerea bokeh-ului (zona de blur). Pentru obținerea unui asemenea efect, diafragma ar trebui să aibă cât mai multe lamele; dacă sunt mai puține, se vor observa hexagoane, octogoane etc.

La obiectivele cu zoom, „f”-ul minim poate fi atins numai la distanța focală minimă, iar „f”-ul maxim numai la distanța focală maximă. Obiectivele vechi aveau obturator manual, el putând fi modificat doar prin inelul de diafragmă.

Text: Dragoș Voicu, clasa a XI-a E și prof. Corina Buzoianu

Sursa foto: www.f64.ro

Mai | **Vlăstarul** 54

"Nu camera e esența, ci persoana din spatele ei"

-Interviu cu Andreea Retinschi-

Fotografia, în ultimul timp, a devenit pentru mulți dintre noi o îndelețnicire foarte importantă, fie că ești în fața sau în spatele obiectivului. Andreea Retinschi a acceptat să răspundă unor întrebări în legătură cu acest subiect. Ea este una dintre cele mai bune fotografe de fashion. A studiat fotografia și comunicarea media la Universitatea Guelph Humber din Toronto. Îi puteți admira creațiile pe delirium.ro

Dragoș Voicu: Cum ai descoperit fotografia? Pe ce aparat ai pus mâna prima dată?

Andreea Retinschi: Tatălui meu îi plăcea să facă fotografii și, la început, când vedeam ceva ce îmi plăcea, îl rugam pe el să fotografieze, mi-era teamă să nu stric cadrul. Apoi, cu timpul, am prins curaj și am început să fotografiez și eu. Nu știu ce aparat era, dar sigur era pe film.

D.V. : Care este primul lucru la care te gândești când auzi cuvântul fotografie?

A.R. : Obsesie.

D.V. : Când și-ai dat seama că tu vrei să faci fashion photography?

A.R. : Când, în interviul de la Photomagazine s-a scris despre mine că sunt fotograf de modă, nu realizasem că mă îndreptasem în aceea direcție.

D.V. : Din punctul tău de vedere, cât contează fotografia originală și cât contează post-procesarea?

A.R. : De la caz la caz. Dacă lumina ți-a fost prietenă, modelul și împrejurimile perfecte, nu mai ai de făcut decât niște corecturi minore. Dar situația poate fi și invers.

D.V. : După ce criterii îți alegi modelele?

A.R. : Nu aș spune că am niște criterii clare, țin pur de gusturile mele personale. Nu mă interesează nici înălțimea într-un mod deosebit, este vorba în totalitate de ceea ce văd că exprim ochii în combinație cu trăsăturile feței.

D.V. : Crezi că te vei sătura vreodată de fotografie?

A.R. : Aș minți dacă aș spune că nu mi s-a și întâmplat asta de câteva ori. Iubesc fotografia dar, până la urmă, pentru mine este și un job și, ca orice job, poate fi sufocant la un moment dat. Uneori trebuie să faci și lucruri care nu sunt chiar preferatele tale. Dar atunci când am o ședință și tocmai am tras „acel cadru”, știu că e ceea ce vreau să fac în continuare, e ceea ce mă face fericită și nu multe lucruri se compară cu acel sentiment.

D.V. : Ai vreun mesaj pentru tinerii fotografi?

A.R. : Experimentați, experimentați, experimentați. Cel mai mare obstacol este „nu fac fotografii pentru că nu am model, aparat bun, haine, etc”. Este, de fapt, doar o limită auto-impusă, nu aveți nevoie decât de aparatul foto și de un pic de curaj.

NOTA:

Interviu realizat de Dragoș Voicu, clasa a XI-a
Sursa foto: facebook, deviantart- Andreea Retinschi
Sursa citat: www.citate.unica.ro

Mai | **Vlăstarul** 55

Știați că ...

(despre noi)

Text : prof. Corina Buzoianu

1.... există și un site (e drept, în construcție) al revistei Vlăstarul? Numerele recente pot fi vazute, așadar, accesând <http://revistacnshb.wix.com/vlastarul>. Meritul le revine elevelor Neagoie Iuliana și Ungureanu Irina, din clasa a XII-a G. În curând, intenționăm și achiziționarea unui domeniu.

2.... de anul acesta, liceul nostru găzduiește Centrul de Excelență în Matematică? Este o activitate desfășurată în parteneriat cu Primăria Municipiului București, Inspectoratul școlar al Municipiului București, Fundația „Vasile Voiculescu” și Colegiul Național „Spiru Haret” (prin profesor Alexandru Constantinescu)? În cadrul acestei colaborări, se desfășoară, la sfârșitul fiecărei săptămâni, pregătirea suplimentară a elevilor din clasele IV-VIII, cu rezultate remarcabile la concursurile de matematică.

3.... eleva Mădălina Dumitrescu a obținut Locul III (secțiunea Dezlegări) la Campionatul Național de Șah (juniori), desfășurat în luna aprilie, 2013, la Călimănești?

4.... la sfârșitul fiecărei săptămâni (în special sâmbăta), în liceu, se organizează cursuri de șah și de limbă coreeană?

5.... liceul nostru este implicat într-un proiect al Primăriei Capitalei intitulat Proiect Multimedia Școala TV-Radio, în care sunt angrenați cel puțin 35 de elevi? Informații suplimentare puteți afla de la doamna profesoară Mariana Comăniță.

6.... pe site-ul ISMB (www.ismb.edu.ro), secțiunea Proiecte și programe, puteți obține informații cu privire la diverse acțiuni destinate elevilor? Spre exemplu, recent, elevi din CNSHB au trimis materiale fiind acceptați în cadrul proiectului *Elevii dau news*.

7....liceul nostru s-a aflat în pro prietatea unor TABLOURI DE VALOARE, ORIGINALE, despre care nu se mai știe acum nimic? Este vorba, printr altele,

despre: Ruinele de la Mănăstirea Agapia și Vedere de la Mănăstirea Vărațic de Nicolae Grigorescu, Coșașul și Ochiul boului de G. Zamfiropol-Dall și Cafenea la Balcic de J. Steriadi.

8. ... încă din 1925 a fost evidențiată, într-o ședință a Comitetului școlar, importanța unei reviste școlare, în general, și a Vlăstarului, în special? În Registrul de procese verbale al Comitetului școlar din anii 1920-1932, la pagina 111, revista era caracterizată drept „cea mai de seamă emulațiune pentru elevii acestui liceu”. De asemenea, se insistă asupra contribuției tuturor profesorilor pentru a deveni „o revistă școlară de mare însemnătate”.

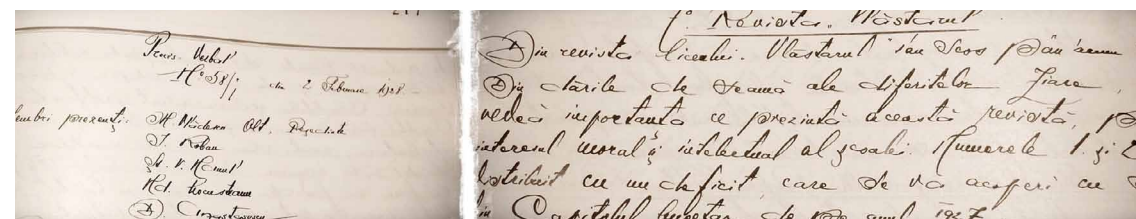
9.... inițial, pentru uniformele elevilor, s-a optat pentru culoarea gris stropit? Informația o regăsim într-un proces-verbal din 11 iunie 1926, în același **Registru**, la pagina 176.

10.... prof. Alexandru Constantinescu, directorul liceului, a publicat în Gazeta matematică (revistă a Societății de Științe Matematice din România) încă din 1981, devenind membru al comitetului de redacție din 1996?

11.... Alexandru Beldie, autor al celui mai complet ghid despre flora și fauna României și profesor al Institutului de Botanică, a fost elev al CNSHB și implicat în activitatea revistei Vlăstarul din 1927? În numerele I și II ale revistei din 1929 (anul VI), numele său apare pe coperta 2, în cadrul echipei de redacție.

12.... pe lângă revista Vlăstarul, elevii Liceului „Spiru Haret” au mai publicat încă două reviste, între anii 1930-1931? Ele s-au numit: **Lumini și umbre** (sub coordonarea profesorului G. Marinescu, care coordona, simultan, și activitatea Vlăstarului) și **Mlădița**.

13....între anii 1925-1933, numărul absolvenților de liceu, raportat la numărul de elevi înscriși, era extrem de mic? În lucrarea monografică **20 de ani de activitate (1913-1933)**, al cărei autor este Dimitrie Focșa, fost director al liceului, apar statistici revelatoare. Spre exemplu, în anul 1925 s-au înscris 169 de elevi, dar numai 33 dintre ei au absolvit cursurile, în 1933.

	cl. I	cl. II	cl. III	cl. IV	cl. V	cl. VI	cl. VII
Seria XVII 1925-1932	169	102	79	68	40	34	33

(despre alții)

1. ... încă din 1847 este ilegal să-ți pui rufele la uscat în public (pe stradă), în Anglia? Conform unei legi din 1847, această acțiune este considerată infracțiune și se sancționează cu o amendă de 1000 de lire sterline sau cu 14 zile de închisoare? De menționat este că nici rufele murdare, dar nici cele curate nu pot fi expuse în public.

2. ... cercetările indică faptul că tânțarii sunt mai mult atrași de persoanele care tocmai au mâncat o banană? (Sursa: www.haios.ro)

3. ... excesul de vitamina E poate provoca ruperea oaselor? Recent, cercetările au demonstrat faptul că suplimentele alimentare de vitamina E, fie ele sub formă de capsule sau fiole, pot conduce la pierderea densității osoase, ceea ce înseamnă că ele devin mai fragile, deci se pot rupe mai ușor. Cu toate acestea, vitamina E este necesară pentru buna funcționare a ficatului, a inimii și pentru sănătatea pielii (previne îmbătrânirea acesteia și ajută în tratamentele antiacneice).

4.... atunci când mușchii funcționează, ei produc acid lactic, pe care organismul îl elimină cu ajutorul ficatului? În cazul unui efort susținut, acidul lactic nu mai poate fi eliminat în totalitate, astfel el se acumulează și determină dureri musculare: aceasta este febră musculară. (sursa: www.stiati.ca)

5.... peștii de apă sărată beau apă, iar cei de apă dulce nu? (sursa: www.vitalmm.ro)

Selecție realizată de Mădălina-Cristina Negru, clasa a X-a F

Știați că?

„VLĂSTARI” MERITUOȘI

(lista elevilor care s-au implicat în diverse activități, contribuind la formarea unei imagini active a CNSHB în comunitatea locală, va continua în numerele următoare)

NUME ȘI PRENUME	CLASĂ	ACTIVITATE	ORGANIZATOR	COORDONATORI
Bichir Ana, Chirilean Andrei, Cimpoeu Cosmin, Dan Alexandru, Dumitrescu Rareș Glontescu Iinca, Iscrulescu Laura, Le Ha-Vy, Livadariu Francesca, Marin Bianca, Mihalcea Athena, Pangică Teodora, Petre Armand, Prada Vladimir, Rădulescu Alesia, Roca Teodora, Velicu Andreea	a IX-a E	Proiectul „Biblioteca CNSHB”	CNSHB	Prof. Alexandru Constantinescu
Soare Andreea (Locul I) Budu Cristina (Locul II) Iacob Răzvan (Locul II) Manolache Silviu (Locul III) Niculae Lucian (Locul III)	a VII-a	Expoziția de Artă Internațională, "Vasile Pogor "	Facultatea de Artă, Iași	Prof. Vlăsceanu Florin
Budu Cristina Iacob Răzvan Niculae Lucian Rotaru Andra	a VII-a	Arhimede și Euclid (Etapa I)		Prof. Vlăsceanu Florin
Alexandru Andrei-Cipri- an (Locul II) Petrovici Vasile Mihail Marian (Locul II)	a VI-a	Euclid		Prof. Militaru Cris- tina Maria
Turcu Oana-Irina (Mențiune)	a VI-a	Laurențiu Panaitopol		Prof. Militaru Cris- tina Maria
Goțeanu Alexandru Gabriel (Locul III- faza pe municipiu)	a X-a E	Olimpiada de biologie		Prof. Moga Claudia Magdalena

Velicu Raluca Floren- tina (Locul III- faza pe municipiu; participare la faza națională) Ștefănescu Alex Mircea (Mențiune- faza pe municipiu)	a X-a F	Olimpiada de limba, comunicare și literatura română		Prof. Buzoianu Corina
Iov Alexandru Luca (Locul III - faza pe municipiu) Candet Andy Cristian (Locul II - faza pe municipiu) Mihai Mihnea Lucian (Locul I - faza pe municipiu)	a IX-a B a X-a A a XII-a A	Olimpiada de informatică		Prof. Moțanu Antonica Prof. Soare Daniela Elena Prof. Stănescu Nicolae
Mihai Mihnea Lucian (Locul I - faza pe municipiu) Banu Andreea Nicoleta (Mențiune - faza pe municipiu) Constantinescu Ileana (Locul II - faza pe municipiu)	a XII-a A a X-a H a VII-a A	Olimpiada de limba germană		Prof. Podeanu Doina
Enescu Alexandra (Mențiune - faza pe municipiu) Necula Ștefan (Locul III - faza pe municipiu) Ionescu Ruxandra (Locul II- faza pe mu- nicipiu) Georgescu Tudor Ioan (Locul III- faza pe municipiu) Ștaicu Ruxandra Ioana (Mențiune- faza pe municipiu) Tepeș Handaric Ema- nuel (Mențiune- faza pe municipiu) Tudose Mihai (Locul I- faza pe municipiu) Leonida Monica (Locul I- faza pe municipiu) Esterabadeyan Sara (Locul I- faza pe mu- nicipiu) Ionescu Ilinca Simona (Locul I- faza pe mu- nicipiu) Tanu Jasminka Ioana (Mențiune- faza pe municipiu)	a X-a A a IX-a A a X-a H a IX-a C a IX-a C a IX-a A a IX-a A a XII-a A a X-a F a X-a H a IX-a H a IX-a D	Olimpiada de limba engleză		Prof. Enciu Dorina Prof. Ursu Mirela Prof. Nichita Ruxandra Prof. Musat Ana-Maria Prof. Musat Ana- Maria Prof. Ursu Mirela Prof. Durac Ana Prof. Stănescu Nicoleta Prof. Nichita Rux- andra Prof. Durac Ana Prof. Musat Ana- Maria

„Vlăstarul” recomandă:

Text: Radu Cucu, clasa a X-a B

THE LORD OF THE RINGS

THE RETURN OF THE KING

Nu mă consider cinefil. Încă din copilărie preferam să stau seara la un pac-pac pe calculator decât să mă uit la un film, motiv pentru care am ratat unele filme pe care aproape toată lumea le-a văzut (nu vreau să dau exemple ca să nu fiu lovit cu pietre de fanii înfocați). Și, totuși, „ceva” m-a determinat să urmăresc trilogia **Stăpânul Inelelor**. Același „ceva” m-a făcut să achiziționez filmele pe DVD, să le mai văd de încă cinci ori și, mai mult decât atât, să

bat cinematografele când a apărut *The Hobbit*. Acel „ceva” m-a motivat să joc *The Lord of the Rings: The Return of the King* și, sincer, dacă ar trebui să aleg un joc preferat pe care l-am jucat în copilărie, acesta ar fi.

Pentru cei ce au copilărit sub o piatră, trilogia *Stăpânul Inelelor* (prefer numele în engleză, în română sună cam manelistic, nu credeți?) este o serie de filme inspirate din cărțile cu același nume, scrise de J.R.R. Tolkien. Iată, subiectul: este relatată povestea lui Frodo, hobbit-ul, și a prietenilor săi, care pleacă într-o călătorie până la Muntele Osândeii pentru a distruge ACEL Inel care poate aduce pierzanie în întregul Pământ de Mijloc.

Jocul de față este un *third person*¹ *hack and slash*² apărut în 2003, bazat pe povestea celui de-al treilea film și pe un pic din cel de al doilea. Prima misiune joacă rol de tutorial, în care îl controlezi pe Gandalf în bătălia de la Văgăuna lui Helm. Apoi, misiunile se împart în trei povești diferite: cea a lui Gandalf, cea a lui Aragorn, Legolas și Gimli și cea a lui Frodo și Sam. După ce terminați jocul o dată, sunt deblocate alte trei personaje (Faramir, Pippin și Merry) și aveți posibilitatea de a relua misiunile cu oricare erou. La terminarea unei misiuni, personajul cu care ați jucat câștigă puncte de experiență pe care le transformați în *combo-uri de abilități*³ și alte bunătăți.

Din punct de vedere al gameplay-ului, jucătorul controlează unul din personajele povestii iar mișcările nu sunt foarte diferite de ce găsim în alte jocuri. Avem lovitura rapidă dar mai puțin eficientă, cea lentă care, de obicei, doboară inamicul la pământ, parare, alte două mișcări de luptă ce iau parte la *combo-uri*, o lovitură de picior (nu am reușit niciodată să îndepărtez un orc lovindu-l cu piciorul, cred că este strict pentru dărâmarea scârilor) și componenta de range

care, la început, funcționează destul de slab (o să ai nevoie de 2-3 săgeți/toporașe/cuțite pentru a doborî un inamic) dar, o dată cu upgrade-urile făcute acestora, damage-ul crește considerabil.

Susțin cu tărie că cea mai bună componentă a jocului este cea multiplayer. Indiferent dacă sunteți sau nu fani ai seriei, dacă vă plac sesiunile de butonat în doi dați-i jocului o șansă, pentru că o merită. Atât acum 5 ani, cât și acum, de curând, am butonat jocul ăsta în disperare, alături de cel mai bun prieten, pe

toate nivelele de dificultate, cu toți eroii și în toate combinațiile posibile. Jocul ține evidența kill-urilor, dar și a eficienței lor, ceea ce înseamnă că veți fi îndemnați să omorâți cât mai mulți inamici, cât mai creativ posibil pentru a vă întrece prietenii.

Chiar dacă este un joc vechi, iar grafica, foarte bună pentru acea vreme, este destul de slabă, recomand acest joc pentru componenta multiplayer competitivă. Și e cu Lord of the Rings!!!

¹*third person*- perspectiva este la persoana a III-a, vezi atat personajul cat si mediul inconjurator
²*hack and slash*- tip de joc care pune accentul pe infrangerea a cat mai multi inamici cat mai eficient posibil

³*combo-uri de abilitati*- combinatii de taste cu efecte mai puternice asupra inamicului

EVENIMENTE

Faimoasa trupa, URIAH HEEP, revine in acest an la Bucuresti cu un concert de proportii. Admiratorii celebrului grup britanic vor avea ocazia de a retrai o experienta de zile mari pe 11 iunie la Arenele Romane incepand cu orele 20:00. Cu mult entuziasm și o forță interpretativa excelentă, artiștii sunt pregătiți sa demonstreze încă o dată că rock-ul se practica indiferent de vârstă, si le promit tuturor fanilor români o atmosferă incendiară.

Preț bilet:

Categ 1: 100 Ron

Categ 2: 70 Ron

Categ 3: 50 Ron

Lansat de Ziua Internațională Π (π), albumul Epizodia al formației de rock din Republica Moldova, ALTERNOSFERA, a calatorit in toate orașele mari din România și se va încheia în orașul din care a pornit, adică la București, sâmbătă, 25 mai 2013, la Arenele Romane, printr-un concert-eveniment.

Pentru evenimentul de la Arenele Romane, biletele s-au pus în vânzare pe site-ul www.myticket.ro, în magazinele Diverta, Magazinul Muzica, Librăria Mihai Eminescu și Sala Palatului și se vor putea achiziționa până pe data de 24 mai 2013 la pretul de 25 lei. În seara evenimentului biletele se vor putea achiziționa chiar din locația evenimentului la prețul de 30 lei.

Horoscop

-mai-

Text: Bianca Bădoi, clasa a X-a F și Teodora Roca, clasa a IX-a E

Berbec

În luna mai, ești materialist. Te gândești numai la bani și la cum să-i obții. Însă nu mai visa la cai verzi pe pereți, Căci la școală... o să te arzi.

Balanță

Ușurarea va fi mare... La școală să te ții tare Știm că ai trecut prin foc și gheață, Dar multe de învățat o să ai în viață.

Taur

Defectele altora acceptă-le, Un dram de înțelegere acordă-le Căci nici Manolescu, nici cei mai de soi critici, Nu se considera/u atât de atotputernici.

Scorpion

Cleștii voștri răi sunt considerați, Însă pe ceilalți puteți să îi ajutați, Agățând cu ei multe oportunități De a face bine, pentru a nu mai fi blamați.

Gemeni

Ies la lumină inițiative îndrăznețe. De știi să profiți cu acuratețe, De sprijinul celorlalți te vei bucura Și câștigul va fi de partea ta.

Săgetător

Viața ta este foarte frumoasă, Bolovanul dragostei te va izbi în față, Bani din portofel nu-s o grămadă, Dar totul, în curând, o să meargă.

Rac

Ca Zeus ești în această lună, Însă niciunul dintre voi lauri nu adună. Căci vă înfuriați repede și fulgere aruncați, Numai dezastre, dacă nu vă opriți, o să cauzați.

Capricorn

Ești realist desăvârșit, În vise nu te lăsa adâncit Doar câteodată, noaptea, Lasă prin tine să zburde spontanitatea.

Leu

Nu te mai înfură Stresul n-ai cum 'l-evita Dar stai liniștit... dragostea îți va surâde Prin săruturi și ocheadă.

Vărsător

Aceasta este luna ta, Cuceriri în masă vei avea. Școala este o povară, Dar nu o lăsa baltă.

Fecioară

Este destul de incertă această perioadă, Problemele, în fiecare zi, vor cânta câte-o baladă Din cauza tezelor, testelor, te stresezi Însă și tu știi că pentru ele trebuie să înveți

Pești

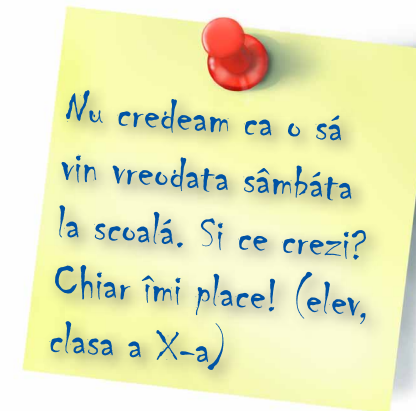
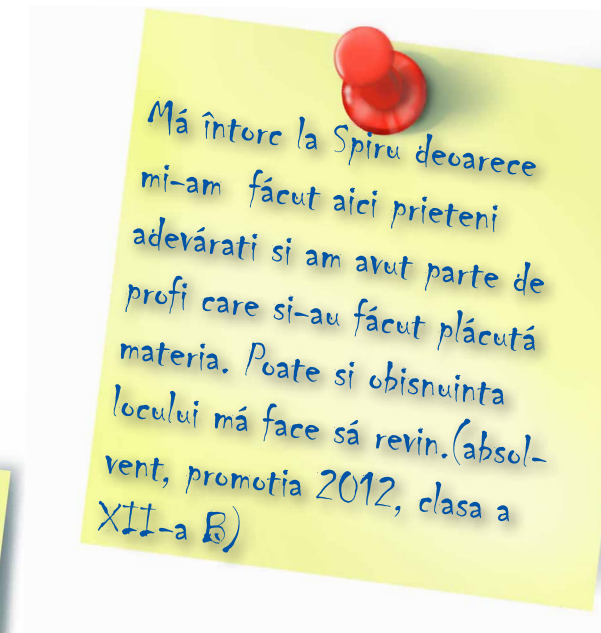
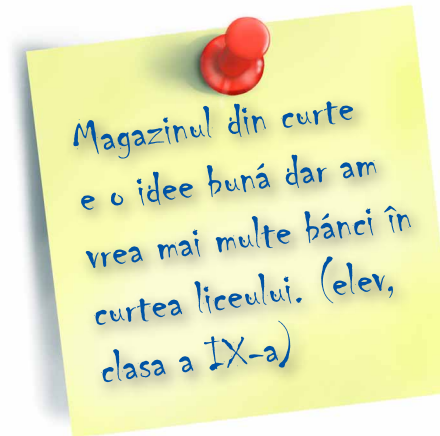
Luna aceasta este bună, Viața de cuplu îți merge strună, Nervii trebuie închiși în cușcă Un scandal să nu se ivească.

Vrei să faci parte din echipa **Vlastarul**? Trimite-ne un e-mail la adresa: **revistavlastarul@yahoo.com**

ELEVII VORBESC...

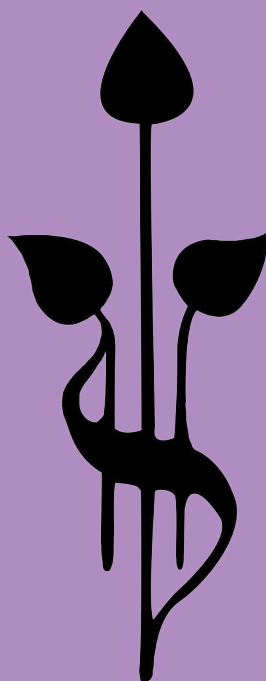
(părerea elevilor despre orice cu privire la liceu)

APEL

Rugăm, prin intermediul revistei „Vlastarul”, ca oricine se află în posesia unor materiale referitoare la CNSHB sau la personalitatea lui Spiru Haret (reviste, imagini, documente de arhivă, referințe etc.) să se adreseze direcției CNSHB.

Colegiul Național „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17,
Sector 2, București
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Colegiul Național
„Spiru Haret”, București